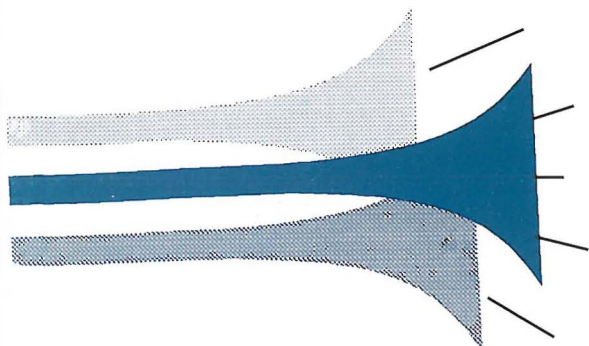

Nr 5 • 1999 • Årg 40 • Sprides fritt!

Midnatts ROPET

MARANATA
-Du vår Herre
KOM!

HÄROLD FÖR ANDLIG VÄCKELSE OCH FRI MISSION

”
*De
steg
båda
ner i
vatt-
net*
”

Tema: Bibliskt dop
Sid 2-3, 10-11

*Fd statskyrkoprästen Rolf
Wahlgren döps till Kristus.*

Nazistiska metoder mot yttrandefriheten

Sid 4-5, 16-20

TEXT:
STINA

FRIDOLFSSON

Det var löftet Rolf Wahlgren gav till Gud, när han för första gången böjde knä och bad. Han upplevde plötsligt att Gud var en levande verklighet.

Rolf Wahlgren kom tillsammans med sin fru Eva till sommarkonferensen på Bällsta sistlidna sommar. Det var första gången.

Den nyligen pensionerade prästen och hans hustru deltog ivrigt i varje samling. Och snart kom vi att samtala om en del som bekymrade denne prästman.

I en intervju för MR och Radio Maranata berättade han om sitt liv och sin tjänst. Men också om hur han utnyttjats i ett kyrkligt spel och inte fick rätt vägledning vid sina teologiska betänkligheter när det gällde dopet. Ett s.k. "smygdop" 1983 fick duga...

När vår broder nu äntligen är döpt med bibliskt dop, kan vi publicera denna intervju. Rolf började med att förklara hur han först tog kontakt med oss.

-Medan jag jobbade i Bollnäs församling som präst skrev jag ett brev till Maranataförsamlingen; främst riktat till Arne Imsen med anledning av en del skrifter av honom. Jag ringde sedan upp honom för jag ville gärna utbyta tankar och idéer med honom. Vi samtalade en liten stund i telefon – det måste ha varit 1995.

Att du sökte dig till vår sommarkonferens har alltså samband med vad du läste i böckerna och ditt telefonsamtal med Arne Imsen?

-Ja, det har samband med böckerna och den lära som finns här i församlingen. Jag har i stort sett hela mitt liv letat efter en syskongemenskap där jag kunde få läsa Bibeln som jag tycker den borde läsas. Där vill jag inflika att när man studerar till präst – jag är alltså en nyligen

pensionerad präst – då får man höra ganska mycket om Bibeln. Exempelvis profeten Jesaja har inte skrivits av någon profet Jesaja, utan av tre olika personer som kallas för Jesaja, Deutero-Jesaja och Tretero-Jesaja. Det finns många andra ting i Bibeln man inte kan lita på. Vilket gör att när man önskar vara en kristen känner man sig mycket rotlös i tillvaron. Jag letade efter en syskongemenskap jag kunde dela mitt intresse med.

Är du uppväxt i ett troende hem?

-Nej, mina föräldrar var som folk är mest. Varken extrema hedningar eller bekännande kristna. Vi gick inte i kyrkan. Inte ens till jul, vilket annars är brukligt. Jag stiftade bekantskap med Gud på annat sätt. Jag önskade gå i söndagsskola därför att jag hade en kusin som hade fått fina glansbilder från söndagsskolan, och

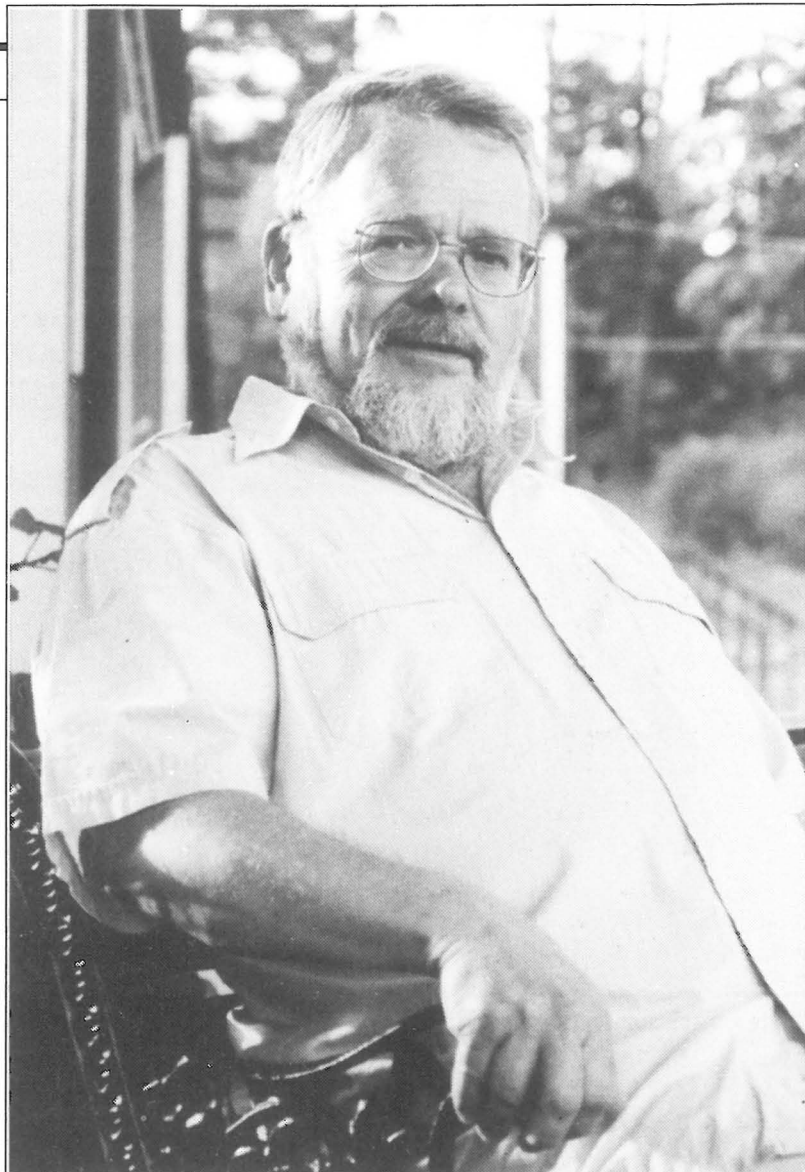

Foto: Tommy Jacobsson

***-Nu ska jag ägna
mitt liv åt att tala
om att du finns!***

det ville jag också få. Men det var också något annat som tilltalade mig. Man har ju ett religiöst behov. Men det blev ändå ingen söndagsskola för min del. Inte för att mina föräldrar misstuckte, men det rann ut i sanden.

En gång var jag inne i en kyrka i Malmö. Jag upplevde en slags helighet där, som om det fanns en massa små änglar där. Sedan fick jag följa med mamman till en kompis på högmässa. Jag kan inte säga att jag förstod predikan, men jag tyckte prästen talade med en Gud som var mycket mer proffsig än min mamma. För om jag ville få förlåtelse av mamma var jag tvungen lova vissa ting först, men Gud förlät väldigt professionellt – gratis!

Du blev alltså rörd över Guds genositet; att han kunde förlåta utan vederlag?

–Ja, det blev jag. Sedan gick jag och läste i konfirmationsundervisningen. Jag var femton år och började få frågor om livet och döden. En sak som verkar underligt är att jag blev så rädd för evigheten. Den fyllde mig med någon sorts frossa. Det var inte främst det att jag var rädd för att komma till helvetet, men jag var rädd för evigheten över huvud taget. Jag kunde inte föreställa mig en tillvaro utan slut någonsin. Senare bestämde jag mig för att överlåta den saken åt Gud, som säkert besitter betydligt större klyftighet än jag.

Du fick alltså ångest inför detta okända, eviga tillstånd efter döden?

–Ja, just det. Och sen hade jag en nästan barnslig ångest för döden. Om jag bara blev serverad kaffe av en dam med hjärtfel, tyckte jag nästan att hon kunde smitta mig med döden. Jag var fruktansvärt rädd för att dö och ruttna. Jag hade ju vetat om sedan jag var åtta-nio år att alla människor måste dö.

Efter konfirmationen gick jag in till mina föräldrar och frågade dem om Gud. De svarade då att Gud är ett påhitt av smarta präster som vill hålla folk i schack. Och som det såg ut i världen, så borde jag själv begripa att det inte fanns någon Gud.

Ändå fick du konfirmeras, fastän dina föräldrar trodde så?

–Ja, då var jag ju redan konfirmerad av en ganska from och trevlig präst som försökte få in i oss litet kristendom som jag även i efterhand uppfattat som äkta.

Men jag accepterade vad mina föräldrar sa, och sex år senare gjorde jag militärtjänsten. Där träffade jag en präst som hjälpte mig till en praktikantanställning på en alkoholistanstalt.

Vad hade du för utbildning innan?

–Jag hade gått handelsgymnasium. Den här praktiken ville jag ha för att sedan kunna söka in på socialinstitutet. Jag ville ha en yrkesbana med att reda ut trassliga förhållanden.

Det var då en viss idealism i denna inriktning? Du ville hjälpa människor?

–Ja, så var det. På den här anstalten hade man gudstjänst varannan söndag med ortens präst som kom dit. En söndag i augusti hade jag bestämt mig för att försöka ta reda på om Gud kunde finnas. Jag hade hört att kristna hade bett och Gud svarat på bön. Finns det en Gud, så bör han ju svara. Jag hade en känsla av

att han fanns i alla fall, trots vad mina föräldrar sagt. Det verkade som om Gud hindrade mig från grova, uppenbara synder. Jag försökte nog, men Gud bevarade mig.

Kvällen jag talar om gick jag till mitt rum. Jag hade sett kristna falla ner på knä, och jag gjorde likadant, med näsan i sängen och knäppte mina händer. Så sa jag: "Gud, om du finns, så ge mig ett tecken!"

Då skedde något. Gud fyllde mig med en väldig glädje. Det var liksom Guds svar. Sedan hände väldigt mycket. Jag började gråta, jag kände att Gud fanns...

Det här hände alltså omedelbart efter det att du bett Gud uppenbara sig?

–Ja, efter en halv minut började jag sakta fyllas med kärlek och glädje. Det här är sant, tänkte jag. Och här har jag gått i tjugooett år och inte trott på dig, Herre! Sen kom nästan med detsamma nästa tanke: Ja, här har jag gått! Men vad har Gud gjort?

Jag började känna en väldig samvetsnöd över att jag inte sökt upp honom tidigare. Jag började då gråta i ångest över mina synder. Det var väldigt märkligt.

Forts sid 26

Det finns bara ett dop, Sjöberg!

”Dopet är en bekännelsehandling. En pastor som döper och kallar akten för något annat än vad det egentligen är för att dopkandidaten inte ska behöva lida dopets helt logiska konsekvenser, i anonymitetens skydd, har i realiteten konstruerat en egen lära och praxis och är definitivt inte trovärdig.

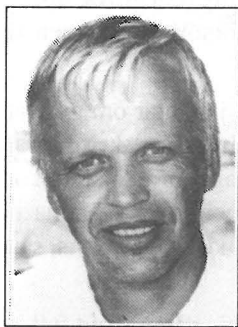
Ett dop är ett dop till Herrens död. Att kalla det för ”förnyelsedop” och utföra det liturgiskt utan substans, blir ju i realiteten förmörkelse mer än bekännelse.

”Förnyelsedop” – var finns det? Det finns ju bara ett dop, Sjöberg! I varje fall finns det inget smyg-dop i Nya Testamentet. Det är en kryptisk utläggning och feg tillämpning.

Det är ingen respekt för Svenska Kyrkan att uppmana och hjälpa dess medlemmar och prästerskap till skrymteri genom att predika för andra vad de själva inte tror på, och i hemlighet demonstrerar emot.

”

Uttalande av Arne Imsen i samband med debatten omkring Stanley Sjöbergs praktiserande av "smygdop".

BERNO WIDÉN

Nazistiska metoder mot yttrandefriheten

Med tanke på den makabra händelse som ägde rum under årets Bok & Biblioteksmässa i Göteborg, är det angeläget att ge utrymme för frågor som rör en av vårt lands grundlagsskyddade rättigheter, nämligen yttrandefriheten. Det är, kanske speciellt i vår tid, nödvändigt att hävda rätten att fritt få förkunna *allt Guds rådslut till frälsning*.

Många av de frågor Bibeln lyfter fram som normgivande för familj och samhälle är idag utsatta för hårda angrepp från speciellt feministiska och homosexuella sammanhang.

De har lyckats formulera sig och föra fram sina absurda krav med hjälp av ett maktspråk som får till och med annars så tvärsäkra politiker att vika undan. Helt uppenbart är att det handlar om en makt som alltmer tar sig mark med hjälp av metoder som är att jämföra med historiska varnande exempel, vilket vi strax ska återkomma till.

Dessa krafter i vårt samhälle arbetar med mycket ojusta metoder i sin strävan att försöka begränsa yttrandefriheten för främjandet av egna politiska och många gånger perversa intressen. Förvånande i det aktuella angreppet mot BMC-förlags monter är att dådet påstås ha sitt ursprung hos yttrandefrihetens egna beskyddare, *kända författare och journalister*.

En eller flera förövre tar sig efter stängningsdags in eller dröjer sig kvar, stjälar böcker och kassetter till ett värde av tiotusentals kronor samt åstadkommer förstörelse med klottrade slagord på uppsatta texter, för att sedan försvinna i anonymitetens skydd. Det låter föga tro-

värdigt att en yrkeskår skulle agera mot en åsikt på ett sådant kriminellt sätt som i nästa steg skulle drabba dem själva och hämma deras egen rätt att fritt uttrycka sig.

Nu har visserligen polisen påbörjat en förundersökning i jakten på förövrarna. En lesbisk feministisk debattör och journalist har i media uttalat sitt stöd för aktionen och hennes förhoppning är att BMC-förlag aldrig mer ska få återvända till mässan som utställare. Enligt tidskriften Journalisten känner hon också till vilka de skyldiga är och det är nu polisens huvudspår.

Metoden är känd sedan tidigare. Genom att skapa kaos, oro, förödelse, skadegörelse, oväsen etc. målar man upp en bild för att i nästa skede vända den uppkomna situationen mot sina offer. På liknande sätt har den homosexuella rörelsen agerat i Maranataförsamlingens historia och lyckats med att skrämman hyresvärdar till att inte upplåta lokaler för församlingens väckelsemöten.

Några exempel på sådana aktioner finns dokumenterade i en av de böcker som under mässan stals i flera hundra exemplar, *Låt dig inte skrämmas av homosexuallian* av Arne Imsen. Troligen var bö-

ken alltför avslöjande och träffsäker för att få ligga kvar i montern.

Det som i realiteten var våldsamma upplopp med sönderkrossade rutor, insparkade dörrar, försök att storma in i möteslokaler, det som slutligen ledde till att hyresvärdarna tvingades ner på knä och att ett första steg till att tysta en obekväm opinion var genomfört, beskrevs i RFSLs tidning Kom Ut som "stillsamma demonstrationer".

Dessa "stillsamma demonstrationer" resulterade i att Maranataförsamlingen blev utan lokaler i Oslo, Malmö, Uppsala och nu senast även i Jönköping. Där var det kulturhusets ordförande Erik Lindfeldt, dessutom journalist på Sveriges Radio och aktiv inom den homosexuella rörelsen, som stängde dörrarna för mötesfriheten.

Bok & Biblioteks mässgeneral Bertil Falck delar inte BMC-förlags åsikter på flera punkter men menar att detta inte är någon anledning till att neka utställarplats för kommande år. Däremot uttrycker han stor förargelse mot de personer som vandaliserade montern.

I ett uttalande för Journalisten säger han bland annat att han inte tänker böja sig för utomparlamentariska aktioner av det här slaget och jämför förstörelsen med de bokbål som förekom i Hitlertyskland.

Analogin är träffsäker och har sina historiska motsvarigheter. Samma bok som citerats ur ovan beskriver hur Hitler, perioden *innan* de rosa trianglarna, med hjälp av sina högt beprisade homosexuella grupper inom det nationalsocialistiska partiet, bereddes väg till den aktiva makten.

Så länge Hitler hade användning för dem brydde han sig inte om vilka metoder de gjorde bruk av i sin uppgift att skapa social ordning, oreda och oro genom att störa fackföreningsmöten, politiska och religiösa sammankomster, för att i nästa skede kalla på polis och skrika ut påståenden om att deras anhängare blivit misshandlade.

Härmed är det inte uttalat vem som låg bakom förödelsen i BMCs monter, enbart analogin enligt vilket mönster angreppet utfördes. Skuldfrågan är en politisk uppgift att lösa.

Kampen för yttrande- och religionsfriheten är lika gammal som människan själv. Redan ur Gamla Testamentets skrifter lär vi oss hur avfallet förde med sig en förväntad blind underkastelse till de makter som många gånger med feminismens hjälp införde både avgudadyrkan och tempelboleri bland Guds folk.

De profeter som då vågade höja sin röst och förkunna vad Gud stadgat som rätt, var väl medvetna om faran det innebar för deras egna liv. Det fanns dock ett högre måste, en uppenbarelse från en nådig och rättfärdig Gud, vilket gjorde att våra pionjärer och föregångare valde att viga sina liv i kampen att förkunna Guds Ord och så rädda sitt folk undan en total undergång.

Paulus och de andra apostlarna konfronterades även de med dessa ogudaktiga krafter. I både Efesus och Korint härskade en miljö som var mycket influerad av gudinnan Afrodite, med rötter ända från de urgamla gudinnorna Gamla Testamentet beskriver. Ett genomgående drag på dessa platser var just hatet mot dem som hävdade Guds Ords auktoritet, mot dem som inte ville beblanda sig med allsköns filosofiska tänkare eller ge sig hän åt alla slags utsvävningar och laster.

Paulus varnade och uppmanade Jesu lärjungar till att stå fasta och med frimodighet predika omvändelsens budskap

som enda räddningen för alla människor i detta mångkulturella samhälle, vare sig man satt fast i dryckenskap, religion eller homosexualitet och andra onormala exklusiviteter.

Den kulturanalys Paulus ger oss bl.a. i Romarbrevets 1:a kapitel är mycket sann och tidsaktuell. Istället för den möjlighet som gavs dem att lyssna till och ta vara på kunskapen om Gud, blev Roms invånare intagna av en makt som ledde till att sanningen undertrycktes och byttes bort mot en livslögn, en lögn de förmodligen själva trodde på och värderade högt. Ett resultat av detta onaturliga umgänge blev så småningom en bidragande orsak till det mäktiga rikets oundvikliga undergång.

Utvecklingen har gått långt. Strukturer och samhällen går inte att rädda. I vår riksdag stiftas idag lagar som är direkt människofientliga och nedbrytande för både familj och samhälle. Yttrande- och religionsfriheten är i farozonen.

Redan klassas det som kriminellt att hävda som rätt vad Guds Ord säger om samlevnad, uppfostran etc. Parallellt fortsätter de homosexuella krafterna på sitt hotfulla sätt, med hjälp av pedofilförespråkare i nyerkållan maktposition, att driva igenom sina krav på samhällets alla plan.

Det finns flera exempel att lyfta fram, kanske främst från USA, som visar hur rörelsen med ett arrogant maktspråk, påtryckarmetoder och ekonomisk makt tvingat multiföretag som exempelvis Disney World till extrem samarbetsvilja. Andra företag och artister har genom bojkott och hot skrämts till tystnad i sina åsikter.

Vem äger rätt att yttra sig i dagens moderna samhälle och vilka åsikter får föras fram? Frågorna är berättigade och borde egentligen utifrån de värderingar vår grundlag fortfarande vilar på, ha sina givna svar. Om den källa som ger oss

Forts sid 25

En ny epok

MIDNATTSROPET har nu funnits i fyrtio år. Under en generation har den basunerat ut sitt budskap till svenska folket. Arne Imsen, som grundade tidningen, var ansvarig utgivare och chefredaktör fram till sin hemförlovning i mars 1999. Han tillät aldrig att Midnattsropet blev något annat än just ett *midnattsrop* med en klar undervisning om det profetiska skeendet i tiden; politiskt, kulturellt, ekonomiskt – allt som påminner om Jesu snara tillkommelse. Vi tackar Gud för Arne Imsen, som fullbordade loppet och bevarade tron.

Med sista numret detta årtusende, kommer Midnattsropet att avsluta sin epok. En unik tidning, som i en hel mansålder ständigt intensifierat väckelseropet, utan att förvanska och kompromissa när det gällde den ursprungliga visionen.

Från och med januari år 2000, om Herren dröjer, kommer Maranataförsamlingen i Stockholm att ge ut tidskriften MARANATA. Den ska ha samma periodicitet som Midnattsropet, alltså sex nummer per år, och samma princip för utgivning – den sprides fritt. Ansvarig utgivare och redaktion kommer också att vara densamma som för denna tidning, vars sista nummer kommer i december.

Vår bön och ambition är att tidningen MARANATA ska fortsätta kampen som en evangelisk härold och ett Midnattsrop i ändens tid.

Alla som hittills fått Midnattsropet, kommer att få tidningen MARANATA. Närmare information i nästa nummer.

Stina Fridolfsson

MidnattsROPET

HÄROLD FÖR ANDLIG VÄCKELSE OCH FRI MISSION

BOX 201 34 161 02 BROMMA

TEL: 08-98 56 83, FAX: 08-98 21 39

E-mail: maranata.stockholm@crossnet.se

Hemsida: www.midnattsropet.com

ANSVARIG UTGIVARE

Stina Fridolfsson

I REDAKTIONEN

Ulla Näsholm, Berno Widén,

Mikael Eliasson

TRYCK:

BMC-tryck, Bromma 1999

SÄNDES FRITT!

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen, pg 495 46 24-5
Bällsta Media Center.

Meddelande om adressändring sker skriftligt till redaktionen.

Omslagsfoto: Thommy Jakobsson

Under sommaren hade Maranataförsamlingen i Stockholm förmånen att ha pastor *Isaias Rodriguez* och hans dotter *Belkys* på besök. Hon har nyligen ingått äktenskap med pastor *Kito Fernandez* från Puerto Rico, som för första gången besökte Sverige och Maranataförsamlingen.

De berikade konferensen och församlingen med att på allt sätt tjäna. Ofta mötte vi broder *Isaias* städande trappor tidigt på morgnarna, eller någon av dem vid diskbaljan. Trots språkbarriärerna, upplevde vi en djup och innerlig gemenskap.

Belkys hann även med att sjunga in en evangelisationskassett, där församlingens musikaliska medarbetare med *Peder Blom* som producent ivrigt hjälpte till med olika instrument för att den skulle bli så vålgjord som möjligt.

Dagen innan återresan, medverkade våra dominikanska syskon i *Radio Maranata*, och här förmedlar vi en del av det som sades i programmet till MR:s läsekrets. *Stina Fridolfsson* ställde frågorna.

Broder *Isaias* inledde med följande visionära hälsning:

-Gud välsigne er var och en! Vi är tack samma till Gud att ha lärt känna *Comunidad Maranata*. Från 1982 fram till i dag har varit en mycket underbar och värdefull tid, först och främst för att vi har lärt oss att arbeta i den form som Jesus själv lärde oss. Vi har fått lära oss att dela med oss av våra resurser till de behövande.

Vi har fått mycket välsignelser från *Comunidad Maranata*. Några syskon från Sverige har varit i Dominikanska Republiken och arbetat med skola och hälsovård. I Santo Domingo finns det gott om läkare, men ont om mediciner. Många sjukhus är utan mediciner.

Eftersom *Comunidad Maranata* har ett hjälparbete så har barnen i de områden där vi bor fått privilegiet att ta emot besök av en doktor, och när man skriver ut ett recept till en person så kan vi också ge mediciner. Man blir ju inte hjälpt

av ett recept om det inte leder till att man får medicinen i handen!

På samma sätt har skolan varit en underbar välsignelse. I kommuniteten har man alltid vinnlagt sig om en kristlig fostran av barnen.

Belkys är lärare och resurserna kommer till stor del från Maranataförsamlingen i Stockholm. Vi vill tro att skolan skall bli framgångsrik, med barn som fostras till att lära känna Guds Ord.

Konkret - hur skall man kunna utveckla det hela?

-Jag skulle vilja börja att praktisera att bjuda på kaffe och bröd och någonting mer i samband med de evangeliska mötena vi har. I Santo Domingo finns det ingen församling som arbetar på det sättet.

Du har alltså fått idéer från församlingsgemenskapen här?

-Ja, det är genom *Comunidad Maranata*. Jag har alltid tyckt om det här församlingslivet, men jag har inte vågat tro Vad man behöver göra är att börja! Jag har nu tron att jag skall kunna motivera syskonen och vännerna att medverka, så att vi förenas och söka en bra form för arbetet och gemenskapen.

Jag har en oerhörd önskan att nå längre som förkunnare och har redan gjort en lista på alla platser som jag skall besöka. Jag vet att Herren skall hjälpa mig, och har en inre glädje inför detta!

Nu, *Belkys*, måste du berätta lite grand för oss, både om hur du har börjat och vilken vision du har för att utveckla den här barnverksamheten.

-Det började när vi kom i kontakt med *Comunidad Maranata* i Santo Domingo. Vi sympatiserade verkligen med dem, men förstod inte sättet att arbeta. Ibland tänkte vi mest på vårt eget, men inte på andra. Nu har vi har lärt oss att dela med oss till vår nästa av det vi tagit emot. Det arbete som Maranata-syskonen utför är praktisk kristendom!

Ett bibelställe handlar om hur Jesus, efter det att han hade undervisat och

Gatumöte i Las Palmas, Santo Domingo.

En fra

människor blev hungriga, också gav dem bröd. Om de var sjuka, så helade han dem. Detta är ett mycket effektivt sätt att nå människor med evangelium. Även om tjänsterna är för frälsning, så är det helt nödvändigt att de åtföljs av konkreta gärningar. Om du går till en person som behöver Ordet, men som också har materiella behov, och får båda behoven tillfredsställda samtidigt, så förstår han Kristi kärlek.

Vi har en skola i vårt område. Vi började i januari detta år med hjälp av insatser från Maranataförsamlingen i Stockholm. *Ulla Näsholm* var med där och hon var

Foto: Ulla Nisholm

tera Herren. Jag är advokat, och lagen talar ju om vad barn har för rätt, de har rätt till undervisning, till medicin, att bli ledda in på en hedersam väg. Inte bara som advokat, utan även som kristen, är det min plikt att föra dem in på Guds väg som Skriften säger.

Vi har fått många vittnesbörd från människor som nu är ledande krafter i olika församlingar. Det första som gav dem impuls till att bli Herrens tjänare var när min pappa undervisade Guds Ord i söndagsskolan. Det är ett väldigt effektivt sätt att plantera in Ordet i barnen.

Du menar att det allra främsta motivet för din undervisning är att Guds Ord skall nå fram till barnen?

-Bibeln säger: *Vänj den unge vid den väg han skall vandra, så viker han ej av därifrån när han blir gammal.* Jag är också mor till ett barn och jag ber för honom varje dag med tanke på det här ordet. Salomo bad om vishet för att kunna leda folket, och jag ber om vishet för att kunna fostra min son. På det här sättet kan vi också leda fler barn in på Guds väg. Det finns många som inte har tålamod att arbeta bland barn, men Gud hjälper oss.

Så ditt syfte just nu är att fullfölja och vidareutveckla just barnverksamheten?

-Det är min önskan. Vi har ju redan börjat, men vi vill utöka verksamheten, använda nya metoder för att nå, inte bara barnen, men även föräldrarna. Tidigare i år hade vi en samling innan Ulla återvände till Sverige. Ulla köpte en stor tårta, då kom barnen och sedan föräldrarna. Vi hade en fin stund tillsammans, och så använde vi samlingen omkring den där tårtan till att tala om vägen till frälsning. Med Guds hjälp skall vi utveckla arbetet på bästa sätt.

Du är ju också advokat, Belkys, och just nu använder du inte din utbildning och examen i någon renodlad advokatgärning. Stämmer det?

-Jag jobbar mycket med civilrätt, hjälper till att formulera dokument osv., men

Forts sid 30

nkomlig väg

mycket omtyckt av föräldrar och barn. Det blev till välsignelse för kommuniteten där borta.

I vårt land finns det många som skulle kunna hjälpa till, men de vill att någon annan gör arbetet och ger offren. Men vi tackar Gud, som har lagt på de svenska syskonens hjärta att stödja arbetet i Santo Domingo.

Varje gång vi kommer till Sverige är det en upplevelse, och vi återvänder hem med förnyad entusiasm. Vi behöver organisera vårt arbete så att det blir särskilt anpassat till barnens behov. Vi har arton skolbarn - där har vi satt stopp.

Det är väl ett väldigt fattigt område där många skulle behöva vara med?

-Det är klart att åtskilliga barn har behov. Vårt land, liksom många andra latinamerikanska länder, har inte de trygghetssystem och den offentliga service som är självklar i Sverige. Från en enda familj har vi åtta barn. Från där har fem barn och de har i sin tur barn. Enbart den familjen utgör en stor del av skolan.

Hur menar du att man på bästa sätt skall lägga upp skolarbetet?

-Först och främst genom att presen-

**Man erövrade
något som bodde i
Guds hjärta. Och
så blev det som
bodde i Guds
hjärta inte bara ett
religiöst tal, utan
Ordet vart kött.**

FOLKE JACOBSSON
FÖRKUNNAR

Ingången i Guds rike och församlingsgemenskapen har aldrig skett på ett kollektivt sätt. Den heliga Skrift säger att *var och en som åkallar Herrens namn skall varda frälst*. Det är oerhört betydelsefullt idag att vi inte tappar bort denna fundamentala sanning.

Jag har märkt att undervisningen som hör samman med de första grunderna i frälsningen håller på att försvinna. Det rinner ut i sanden, man överger de fundamentala sanningarna och glider in i det allmänna eller katolska tänkesättet. Så har man kommit in i ett kollektivt tänkande och kollektiv anslutning till en kyrka.

Det är ett tänkesätt i vår tid som många

med och erövrat, och som de var sända för att förmedla vidare.

Vi kan benämna dem ambassadörer, blodsvittnen, evangelister, herdar, lärare, apostlar och profeter. Hela tiden är det fråga om ett glatt budskap för de fattiga, syn för de blinda. Det är inget allmänt budskap, utan i första hand till behovets barn. Gud har lagt evangelium på ett sådant plan. Det handlar om personlig tro. Det är här kampen står, en av de verkligt stora motsättningarna idag. *Kampen för Jesusordet*. Det handlar inte om metoder. Inte heller, som man så ofta vill göra gällande, om budbärarens kvalifikationer i första hand. Det hand-

Erövra friheten i

Jag vill idag tala om den kristna församlingen. Ett outtömligt flöde ur den heliga historien, där vi kan hämta mycket. När man läser väckelsehistorien blir man omedelbart förnyad. Det är hälsosamt att läsa väckelsehistoria. När vi läser Bibeln om församlingen finner man ganska snart att vad Gud vill ha är en fri, lokal församling. Aposteln Johannes fick en speciell uppenbarelse om situationen hos de sju lokala församlingarna i Mindre Asien, det nuvarande Turkiet. Himlen talar, Gud talar genom sin Ande till aposteln Johannes som satt i en håla på Patmos.

När vi tar del av undervisningen i Guds Ord, så gör vi snart den upptäckten att Gud vill ha ett avskilt folk, som ska leva i friheten i Kristus. Det är en frihet som man *erövrar*. Observera: den måste erövras! En erövring är något som inte sker på ett ögonblick.

Vi läser om hur profeterna forskade i de heliga Skrifterna; undersökte mycket noga om det verkligen förhöll sig så som det man hörde i predikan. Varje generation måste själv vara med och erövra den här friheten som finns i detta underbara evangelium om Jesus. Erövra! Vi kan inte ärva dessa erövringar. Idén om att man skulle kunna kollektivanslutas till en kyrka är utesluten.

har fångats upp av, på bekostnad av Guds Ords fundamentala sanningar. När vi möter dessa influenser uppstår en väldig konflikt med allt som hindrar människan att komma fram till Jesus: *Hon måste födas på nytt*. Om hon inte föds på nytt får hon inte *se* Guds rike. Jesus själv säger så.

Och vidare att om en människa inte blir född av vatten och ande, så kommer hon inte in i Guds rike. Det handlar alltså om två ting: *Se Guds rike och komma in i Guds rike*. Dessa sanningar måste vi erövra och sedan sprida denna kunskap om Jesus, för detta är förutsättningen för att en människa ska kunna bli frälst.

Det finns inget så underbart som att läsa om dessa som erövrat friheten i Jesus Kristus. Denna frihet är mycket dyrbar. Man kan inte köpa den eller få den genom arv och tradition. Man måste få en uppenbarelse från himlen. Vilka kom springande över bergen? Det var kurirer, ambassadörer som kom med glädjebudskapet, hoppande över höjderna, på Herrens befallning med detta oerhörda budskap som innebär en förunderlig och dyrbar frihet. Friheten i Kristus, som de själva varit

lar om budskapet och dess kärna.

En kärnsanning är att alla har syndat. Bara ordet *synd* är idag ifrågasatt. Många vill inte predika om synd, för det är inte modernt. Man använder andra konstiga fraser. Men sanningen står ju kvar, att alla har syndat och är i avsaknad av härligheten från Gud. I förlängningen av detta förkunnas att Gud vill att alla människor ska bli frälsta och komma till kunskap om sanningen.

Bibeln talar om en fri församling. Det finns många underbara böcker om hur fria församlingar uppstod i Stockholm, Sverige, Europa och andra territorier. Vilket material vi har! Vi behöver inte gå vilse denna tid om vi går till de rätta källorna. Men då måste vi verkligen gå dit, för det finns så mycket smutslitteratur som inte alls har med dessa fria församlingars rötter och uppkomst att göra.

Därför måste vi gå till källan. Källflödet från Bibeln hittar vi inte var som helst. Man måste söka och utforska. Framför allt måste man ta reda på om det är sanning. Är detta skrifter ingivna av Gud, då är det underbart. Då kan skrifterna tillföra förmaning, uppbyggelse och tröst. All skrift ingiven av Gud är nyttig.

Undervisningen om friförsamlingen borde vara ett mycket kärt ämne bland oss. Det handlar om vårt arv, vårt ursprung från begynnelsen. Apostlarnas lära och undervisning, som vi håller fast vid, för där har vi grunden. Hörnstenen är Jesus Kristus själv. Han är grunden, och ingen annan grund kan läggas än den som är lagd. Gud har lagt denna grund i Sion. Hos detta lilla folk finns fundamentet.

De upplevelser Guds folk har med Jesus är inget samhällsfientligt, utan något mycket kärleksfullt. Det som är från begynnelsen i evangelium är ingen religion, jämförbar med de stora religioner-

Kristus!

na i vår tid. Vi är fullproppade av religiösa utbud, påbud och floskler och påverkade av detta. Men i Övre salen, där dessa handplockade utvalda upplevde en uppfyllelse av kärlekens ande från Gud, där föddes församlingen.

Guds kärlek som på detta underbara vis blev utgjuten i deras hjärtan, gör ingenting ont mot nästan. Kärleken är denna förunderliga, obeskrivliga makt som aldrig gjort något ont mot nästan. Den är lagens uppfyllelse. Det är en dimension som lärjungarna fick vara med och erövra genom denna Ande som föll då de satt och bidade löftet som Gud genom Jesus hade lovat. Stanna kvar! Gå ingenstans förrän ni får kraft från höjden!

Där försvann väggarna. Taket slogs ut och en ny epok började. Ett nytt blad började skrivas om denna levande, livskraftiga cell bland dessa enkla, handplockade människor som Jesus utvalt. De intog staden Jerusalem, inte med fanor och banderoller eller hämndens knytningar och maktbegärets kraft. Nej, de uppfyllde hela Jerusalem med undervisning om Jesus. Hur uppfattade man dem? Den dåvarande överheten, och framför allt de religiösa ledarna betraktade detta lilla folk som anarkister.

Foto: Mikael Eliasson

Vi ser hur friheten i Kristus verkligen blev satt på prov. Jag tror inte det finns någon annan frihet som vi kan jämföra med denna frihet i Kristus Jesus. Paulus säger i Galaterbrevet: *"För att vi skola vara fria, har Kristus frigjort oss. Stån därför fasta, och låten icke något nytt tråldomsok läggas på eder."*

Mötet med Jesus är en revolution som gör människan till en fri varelse; fri till ande, själ och kropp. Om Jesus får göra människan fri, heter det i Johannes evangelium, så blir hon verkligen fri. Fri på rättslig grund! Vilken frihet vi äger i Jesus från Nasaret! Och så dyrbar den är! Därför att Jesus har lidit döden på förbannelsens trä för att människan ska få denna frihet.

Ordet frihet kan missbrukas. Det finns många olika tolkningar. Men när Bibeln talar om frihe-

ten i Kristus handlar det om ett utvalt folk. En handplockad skara. Ekklesia – utvald. I den heliga historien läser vi om att man kämpade för att vara fri och oberoende när det gällde att samlas, att offra sina medel, att evangelisera eller predika evangelium.

Dessa som erövrat friheten i Kristus frågade inte statsmakten först vad de fick göra och inte göra. Om Petrus och Johannes hade frågat de religiösa ledarna i staden om de fick handla så som de gjorde mot den lame mannen, så är jag inte säker på att de hade accepterat dem. Man ville förbjuda dem att undervisa i Jesu namn. Men då trädde de upp och sa: *"Man måste lyda Gud mer än människor"*. Ytterligare sa de: *"Om det är rätt inför Gud att vi hörsamma eder mer än Gud, därom mån I själva döma; vi för vår del kunna icke underlåta att tala vad vi hava sett och hört."*

Forts sid 24

Sanningen är odödlig

Varför har den enkla, klara undervisningen om dopet blivit föremål för så mycket missförstånd och strider? Och hur kan bibelns sanningar vara så dyrbara för vissa troende, att de väljer den grymmaste tortyr och martyrium framför att ge avkall på sin tro?

STINA FRIDOLFFSSON påminner här om grundläggande sanningar som i evangelierna uttalats av Jesus Kristus och introducerar ett par kända döpar-förkunnarens undervisning.

Dopet är vår bekännelse till död och begravning av den gamla människan och den eviga gudsmänniskans liv i Jesus Kristus. Det är ingen ceremoni, inget sakrament, utan en manifestation av ett nytt gudomligt liv och medborgarskap i ett rike som aldrig kan vackla. Det finns ingen kollektivanslutning till Guds rike, det finns inga kristna nationer eller stater.

I Johannes evangeliums tredje kapitel undervisar Jesus själv en av judarnas rådherrar, Nikodemus, om villkoret för att bli medborgare i Guds Rike: *Den som inte blir född på nytt kan inte se Guds rike*. Fastän Nikodemus var farisé, uppfostrad i ett religiöst sammanhang, så förstod han inte vad Jesus menade.

Och Jesus förtydligade: *Den som inte blir född av vatten och Ande kan inte komma in i Guds rike*. Vidare förklarade Jesus att den nya födelsen inte är någon vanlig förlossning, så att en människa återvänder till sin moders liv för att födas en gång till. Det handlar om en andlig pånyttfödelse. Det gäller att omvända sig, göra bättring och tro evangelium.

Jesus undervisar i nästa kapitel en samaritisk kvinna, okänd för sitt dåliga liv. Men också hon fick samma besked: det handlar inte om speciella ceremonier, platser och tider för att få kontakt med Gud, utan att tillbe sin himmelske Fader i ande och sanning.

Kött och blod kan inte få Guds rike till arvedel, läser vi vidare i Guds Ord. Nej, endast den pånyttfödda människan.

Hur blir man då född på nytt? Jo, genom att tro på evangelium. I Romarbrevets tionde kapitel undervisas enkelt och klart: Med hjärtat tror man och blir rättfärdig, med mun-

nen bekänner man och blir frälst. *Var och en som åkallar Herrens namn skall bli frälst*. Men hur skulle de kunna åkalla den som de inte har kommit till tro på? Och hur skulle de kunna tro på den som de inte har hört? Och hur skulle de kunna höra, om ingen predikar? Och hur skulle några kunna predika, om de inte blev utsända?

Lika enkelt och förunderligt som Ordet blev inkarnerat i Jesus Kristus, så blir den människa som lyssnar till Ordets predikan född på nytt. Den gamla människan död i synden och överträdelser ska begravas, och den nya står upp i nytt väsende, i liv. Den nya skapelsen i Kristus är medborgare i Guds rike, född av vatten och ande.

I 1 Tim. 6:16 talas om den salige, ende Härskaren som ensam är odödlig och bor i ett ljus dit ingen kan komma, och som ingen människa har sett eller kan se. Men fastän himlen beskrivs så heligt avskild från den förgängliga människan, så finns ett löfte för människan; ett himmelskt hopp.

Vi är genom dopet till döden begravda med Jesus Kristus, för att också vi skall leva det nya livet, liksom Kristus uppväcktes från de döda genom Faderns härlighet. Rom. 6:4.

Den kände bibelläraren Johannes Warns pekade i sin skriftserie om dopet på hur statskyrkan absolut inte kan tåla eller tillåta de troendes dop. Ty detta dop är för dem en förkastelsedom över statskyrkans och folkkyrkans grundprincip, det förnekar dessa kyrkosystems existensberättigande över huvud taget. MR låter här sina läsare få del av hans gedigna undervisning, och även vad döparmartyren Balthasar Hubmaier skrev under reformationstiden. Angelägen undervisning även idag. Ty "sanningen är odödlig".

Foto: Tommy Jacobsson

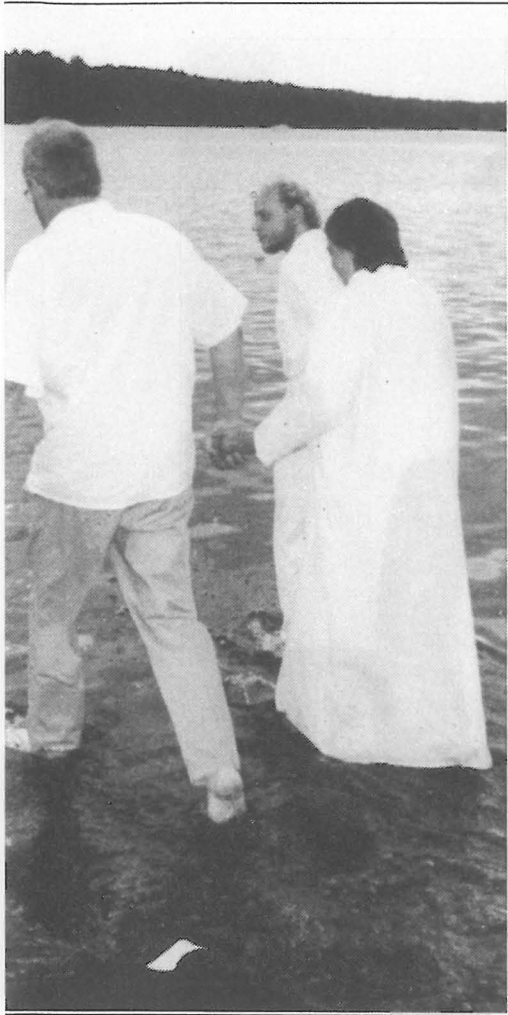
Ur "Dopet i Bibelns ljus" av Johannes Warns:

Barndopets ursprung

(Dopserien nr. 2)

För att förstå, hur barndopet uppkom och hur det så småningom kom att allmänt antagas, gäller det att beakta två starka, samverkande faktorer, vilka utgjorde en makt, som måste undertrycka varje motsägelse och varje motstånd. Den ena är den *vidskepelse*, som redan under andra århundradets lopp förknippades med mysterierna, d.v.s. de hemlighetsfulla, heliga handlingarna i hedna-religionerna.

Den andra är *statskyrkan*, som senare uppkom. De vidskepliga föreställningar, som man förband med dopet, måste nödvändigtvis föra till barndopet. Och det fjärde århundradets statskyrka, som ju ville vara den katolska, "allmänna", och vilken såsom stats- eller fornkyrka ville vara en kyrka för alla, fordrade även barndopet, vars form ju bäst motsvarade folkkyrkans väsen. Vidskepelsen var den första och egentliga roten till den efterapostoliska tidens talrika villfarelser.

Statskyrkan övertog i en redan vanställd, av vidskepelse genomsyrad kristendom ställningen som beskyddare och vårdare. När statskyrkan uppkom, fanns barndopet redan till. Det behövdes endast allmänt genomföras. Barndopet är en villfarelse bland denna tids många villfarelser. Endast i sammanhang med de andra avvikelserna från de bibliska grundsatserna kan man förstå barndopet.

Vill man få en uppfattning om hur stort avfallet under den efterapostoliska tiden var, så måste man ta fram den tidens skrifter. Då ser man snart hur avfallet försiggår steg för steg på nästan alla läropunkter. Med häpnad märker man då, att knappast en enda av de bibliska sanningarna lämnades oförkortad eller utan hedniska och judiska tillsatser.

Om man följer denna sorgliga utveckling, så är man inte alls förundrad över uppkomsten av barndopet, vilket först under de senare århundradena utfördes genom bestänkning. Man måste tvärtom förvånas över, att denna sed icke har uppkommit tidigare och att de vuxnas dop så länge bibehölls även i de kyrkliga familjerna, och endast långsamt undanträngdes av barndopet. - - -

Forts sid 29

Om det kristna dopet av troende

Sanningen är odödlig

Kärleken har sin glädje i sanningen. 1 Kor 13:6

Så stod det på titelbladet i en av de skrifter som förde döparledaren och -teologen BALTHASAR HUBMAIER till martyrdöden. Han föddes omkring 1480 var en pionjär för religions- och yttrandefriheten. Han förföljdes av både katoliker och protestanter. 1528 fängslades han och förhördes under tortyr. När han vägrade avsvärja sig sin övertygelse om dop och nattvard, brändes han på bål som kättare. Också hans hustru blev avrättad några dagar senare.

Här publiceras ett utdrag ur hans djärva och styckvis polemiska skrift där han ger en klar, aktuell undervisning om dopet. Vi har all orsak att läsa med stor respekt och förkrosselse. Han var en av dem som gav sitt liv för vår rätt att tro på och förkunna Guds Ord:

En första frågan: **Är det förbjudet i Guds Ord att döpa barn?**

Svar: Ja! Ty det är påbudet att de troende skall döpas. Därmed är det redan förbjudet att döpa dem som ännu inte tror. En liknelse: Kristus befälde sina apostlar att predika evangelium då han sade: Predika evangeliet! Med detta är redan mänskliga läror, lagar, drömmar och legender förbjudna. Ty varje planta, som Gud den himmelske Fadern inte har planterat, förblindar och skall utrotas, Jes. 29:8 ff; Matt. 15:13.

Säger du: **Det finns inget klart ord i Skriften som säger att man inte skall döpa barn.**

Svar: Det står skrivet klart nog. Den som har ögon, han ser det. på invändningen att dessa ord inte uttryckligen står att läsa: Döp inte de små barnen! Och att man därför får döpa dem, svarar jag: Alltså får jag också döpa min hund och åsna, omskära små flickor, mumla böner för de döda och hålla dödsräddor, kalla trågudar för Sankt Peter och Sankt Paulus, föra de små barnen till nattvarden, välsigna palmer, örter, salt, fett och vigvatten och sälja mässan som ett offer. Ty det står ingenstans uttryckligt förbjudet att vi inte skall göra detta.

Lägg märke till vilket tvåfaldigt påvedöme vi skulle återupprätta, om vi vid sidan om Guds Ord lyckade med de ting som rör Gud och själarna. Säger du: Det är förbjudet att döpa åsnor, ty Kristus befäller oss att döpa människor. Nåväl, då vill vi också döpa en jude och en turk. Säger du: ja, de troende människorna skall man döpa, så svarar jag: Varför döper du då de små barnen?

Kristus vill att man varken lägger till eller drar någonting ifrån hans testamente, Gal. 3:15, inte inför någon lära vid sidan om hans egen, 2 Petr. 2:1, bara hör hans stämma, Joh. 10:3. Ty Gud Fader har givit oss den stämman för att vi skall lyssna till den, Luk. 9:35; Matt. 3:17; Mark. 1:11; 5 Mos. 18:5. Ty den som inte är med honom är mot honom. ■

"På den tiden skall Mikael träda upp, den store fursten, som står såsom försvarare för dina landsmän; och då kommer en tid av nöd, vars like icke har funnits allt ifrån den dag, då människor bleve till, och ända till den tiden. Men på den tiden skola av ditt folk alla de varda frälsta, som finnas skrivna i boken.

Och många av dem som sova i mulLEN skola uppvakna, somliga till evigt liv och somliga till smälek och evig blygd.

De förståndiga skola då lysa, såsom fästet lyser, och de som hava fört de många till rättfärdighet såsom stjärnor, alltid och evinnerligen.

Men du, Daniel, må gömma dessa ord och försegla denna skrift intill ändens tid; många komma att rannsaka den, och insikten skall så växa till."

Daniel 12:1-4

När vi läser Guds ord, och samtidigt bevittnar vad som sker i världen, så kan vi inte tvivla på att vi lever i den yttersta tiden. Ett av de ting som Gud talade till Daniel om, var den plötsliga ökningen av kunskap i den yttersta tiden.

Detta skrevs långt före den moderna tidens kunskapsexplosion. Vi som lever i dag har fötts in i en hypermodern tid, speciellt i Sverige och andra delar av västvärlden. Ända sedan ni var små har ni sett bilar. Daniel hade inte sett någon bil. Daniel fick detta budskap en tid då det var svårt att tro, för man såg det inte för ögonen på samma sätt.

Ni är födda in i en värld med mängder av olika maskiner. Ni har alltid sett datorer omkring er. Det hade inte Daniel. Han visste ingenting om datorer. Men Gud sade till honom att kunskapen skulle ökas i den yttersta tiden.

Människorna i världen vet inte varför kunskapen ökar, de tror att det beror på att människan helt enkelt är väldigt intelligent, de är optimister när det gäller sin förmåga att utvecklas och utveckla. Men vi som tror på Jesus vet bättre, vi hör signalerna om att detta är den yttersta tiden.

Gud har sagt till oss, på samma sätt som han sade till Daniel, att i den yttersta tiden skall människor resa hit och dit och kunskapen skall öka. På Daniels tid fanns inga flygplan. 1903 uppfanns det första flygplanet i USA. Det var ett mycket konstigt plan; det flög bara hundra meter. I dag ser flygplanen annorlun-

da ut, de förändras hela tiden; de flyger högre än de första, man kan ringa med telefon från planen... De som ritade och tillverkade det första planet hade naturligtvis aldrig förväntat sig det här.

Varför händer allt detta? Det beror inte

bara på utvecklingen, som världens barn tror, utan på att vi lever i de yttersta dagarna, i den sista tiden.

I dag försöker människor ta sig till olika planeter. De kallar det framsteg! Det är sant att det är framsteg, men för oss

Foto: Tommy Jacobson

Tecken i ändens tid

Vi lever i dessa dagar, när människor börjar i tro, men slutar i religion, när människor börjar i sanningen, men i kritiska situationer består de inte provet, utan kompromissar.

NIXON ISSANGYA, TANZANIA

troende är det mer än så; det är ett tecken på Herrens andra tillkommelse.

I den yttersta tiden skall kunskapen hastigt förökas. Vi läser ännu mer i den heliga Skrift om vad som skall hända i den yttersta tiden: nationer skall strida mot andra nationer, jordbävningarna skall bli fler och våldsammare... Läs nyhetsrapporterna och se vad som händer, och lägg märke till hur det som händer förmedlas till oss.

Vid en jordbävning omnämns bara yttre data i nyhetsrapporteringen: vid den och den tidpunkten ägde jordbävningen rum, i den och den regionen, med si och så långa intervaller mellan skalven, med det ena eller andra värdet på Richter-skalan, men självklart omtalas inte *varför* det händer. Folk får bara veta att det är någonting hemskt som har hänt. Men vi som är troende vet mer än detta. Vi vet att vi lever i de yttersta dagarna.

Nationer träder upp mot varandra. Frågar man varför de strider, så säger den ena nationen att den bekämpar sin fiende, och den andra nationen ger samma svar... Men vi vet att det inte bara är för att de är fiender; utan för att vi lever i den yttersta tiden.

Daniel blev varnad. Han fick klara besked om att i de yttersta dagarna skulle kunskapen öka. Det fanns inte mycket kunskap på Daniels tid, så han fick veta från höjden vad som skulle komma.

På Daniels tid fanns ingen telefon, ingen fax, inga bra vägar. Eftersom vi lever i dag har vi inte lätt att föreställa oss Daniels situation. Det Gud sade till Daniel, det ser vi i dag, men Daniel bevittnade inte denna konkreta verklighet, han hörde bara vad Gud sade: "...och *insikten skall så växa till*".

Ser vi i dag att kunskapen ökar? Ja, det råder inget tvivel om det!

När stora nationer drar ut i krig mot varandra, så använder de mycket modernt flyg för att bomba. De har till och med flyg utan piloter – kunskapen ökar! Guds ord är sanning. Gud talar till oss innan saker sker. Vi är inte som världens barn, som inte ser sambanden i händelser och skeenden, vi vet bättre. De har sina tolkningar – intelligens, framsteg, forskning – men vad vi bevittnar i dag är ingenting mindre än Guds ord som går i fullbord, profetia som blir historia!

Guds ord är sant. Det Gud har sagt, vad det än är, kommer att ske. Vi tvivlar inte på att Jesus kommer snart!

"Men Anden säger uttryckligen, att i kommande tider somliga skola avfalla från tron och hålla sig till villoandar och till onda andars läror." 1 Tim 4:1.

Guds Ande varnar oss att många kommer att avfalla från tron i den yttersta tiden. Sker detta i dag? Vi ser hur människor har börjat predika evangelium i smörjelse och sanning, men avfallit från det de en gång predikade. Många började predika ett fulltonigt evangelium, men efter en tid smög det sig in en vilja att anpassa sig till tänkandet och attityderna i världen.

Vi lever i dessa dagar, när människor börjar i tro, men slutar i religion, när människor börjar i sanningen, men i kritiska situationer består de inte provet, utan kompromissar. Jag har sett dem i Afrika. Jag har sett människor komma till Afrika från Europa och Amerika. Jag har sett afrikanska predikanter, som börjat predika ett sant evangelium om att lämna världen, lämna traditionen, förtrösta på Kristus – men sedan förändrat budskapet och inriktningen. När man frågar dem vad anpassningen och kompromisserna beror på, så har de alla möjliga förklaringar. Man undrar varför – det är för att vi lever i den yttersta tiden!

Bibeln säger att många kommer att avfalla från tron. Inte nödvändigtvis avfalla från kyrkan, men från *tron*. De vill behålla sin religion, gå i kyrkan, men av någon anledning inte tro det de en gång trodde. De försöker vara mitt emellan, vilket är omöjligt. I Guds ögon finns inget mitt emellan; det finns troende och icke-troende, kristna och icke-kristna. Djävulen ljuger för människor och vill få dem att tro att man kan vara någonstans mitt emellan.

Varför försöker sig människor på detta fåfängliga konststycke? För att vi lever i den sista tiden! Vi troende borde förstå att Jesus kommer snart, och att vi inte ska kompromissa!

När vi ser kunskapen förökas, då måste vi förbereda oss på ett annat sätt än

världens barn. Naturligtvis gläds vi över framstegen, självklart är vi tacksamma för fina bilar, men det räcker inte. Vi är mer tacksamma för att detta är signaler om Herrens tillkommelse!

I de afrikanska byarna får man gå ner till floden om man vill tvätta kläder. Det är en lång väg. Och när kläderna skall torkas, då får man vänta på solen. Om det inte finns någon sol, så torkar de inte. Det finns människor där som har tvättat sina kläder och fått vänta fyra, fem dagar på att solen skall komma, innan kläderna kan torka. De får förtrösta på naturen. Men i Sverige stoppar du kläderna i tvättmaskinen, väntar en timme, plockar ut dem och lägger in dem i torktumlaren.

Självklart underlättar dessa maskiner vårt liv. Vi skall vara tacksamma för att de gör livet bekvämare. Men vi får inte stanna där! Var glad för denna kunskapsökning, för maskiner och olika värdefulla uppfinningar, men gläd dig framför allt över att Herren kommer snart! Det är därför kunskapen ökar. "...och *insikten skall så växa till*."

Varför försöker förkunnarna förändra sitt budskap? Vi vill göra på det här sättet, vi vill sjunga på det här sättet, för att vi vill vinna de unga... Har du hört det förut? Man hör det lite varstans i våra dagar.

Jag brukar fråga dem vart de skall föra de unga. Försök inte att vinna de unga, eller de äldre – predika bara sanningen! Jesus kommer att ta tag i de unga, och de äldre. Inte på *ditt* sätt, men på *hans* sätt, inte på *mitt* sätt, men på *hans* sätt.

Folk försöker bygga sina egna riken och använda sitt intellekt och sina resurser, men det är dåliga metoder jämfört med att enkelt och klart predika Ordets sanningar. Det är inte vårt rike, det är Guds rike! Det är inte våra ungdomar, det är Guds ungdomar! Det är inte våra åldringar, det är Guds åldringar! När Herren vill ha tag i dem, då vinner han dem – på sitt sätt, inte på vårt.

Vi ska predika sanningen och tro på sanningen. När vi ser vad som händer, låt oss då komma ihåg att detta händer för att vi lever i de yttersta dagarna. Det sker för att Jesus kommer snart. Världens barn förstår inte det här, men vi som tror på Jesus förstår! ■

Gideons män hade eld i krukor-na. Vi kristna kanske anses som dumma krukor, som svaga och färglösa till det yttre, men frågan är om vi har eld i krukorna eller ej.

Vi har ju en skatt i våra ofullkomliga lerkärl. Och den skatten är Jesus själv. Vi har elden, men frågan är: är det en tynande vokes eld eller är det en flammande låga?

Om vi upplever att elden brinner i oss då blir vi "Gideoniter". Då kan vi inte behålla elden för oss själva utan då måste den ut till människorna.

Jeremia sa: "Jag vill inte tänka på honom eller vidare tala i hans namn, då blev det i mitt hjärta såsom brunne där en eld instängd i mitt innersta, jag mödade mig att uthärda den men jag kunde det inte." Jer. 20:9. Och vi kan det inte heller.

Verkligheten själv finnes hos Jesus och är Jesus.

När vi ser och hör alla överkligheter och lögnen som vi matas med varje dag, bl.a. genom våra media, och vi själva sitter inne med sanningen och verkligheten, och vi har en glödande eld brinnande i våra hjärtan, då kan vi inte se allt detta utan att söka förmedla det till dem som så förblindats av denna tidsålders gud att de inte ser det sken som utgår ur evangelium.

Vi har elden och den Helige Ande vill ge ännu mer bränsle åt den eld som redan finns så den får flamma fullt ut och komma de ännu icke pånyttfödda till del.

Men skall vi nå ut med elden så måste krukorna, våra lerkärl, krossas. Det egna jaget måste slås sönder så elden blir synlig och verkbar. (Finns en smärtsamma-re process än denna "Jakobs höftskada"?)

Vi kommer då att stå där avklädda det egna, med en eldsfackla i ena handen och en trumpet i den andra, och vi kommer att vara helt beroende av Gud då vi stormar fram, för att slå fienden och för att rädda själar. Med andra ord: ta fångar!

Vi kan som Jeremia inte uthärda att se lögnen triumfera. Det må ta sig drastiska uttryck, men elden frågar inte om det passar då den förbränner allt i sin väg.

Det anses naturligtvis inte passande att en eldskristen höjer upp sin röst (som den "lekman" han är), då en prelat av högsta rang sitter i Guds tempel och söker vilseföra med lögnens hala in-

Eld i krukorna

Illustration: Ur "Den heliga skrift i färgbilder" efter Schnorr von Carolsfeld

När andens eld brinner i oss då blir vi "Gideoniter".

Då kan vi inte behålla elden för oss själva utan då måste den ut till människorna.

Vi får inte pruta av en millimeter på Guds Ord i denna sena tid. Låt oss prisge våra liv på stridsfältets höjder!

smickrande ord, tummande på sitt ockulta radband (L99!)

Men om vi tiga skall stenarna ropa, säger Bibeln. I den mån vi ger efter för vårt "Livets-bröd-evangelium", så kommer "stenarnas evangelium" att ropas ut i både de befintliga och planerade minareterna i vårt land. (Också liberalteologernas "evangelium" tar över)

Grundvalarna i gamla Swedala håller på att upplösas. Vad kan då den rättfärdige uträtta? Ps. 11:3.

Svar: Evangelisera, Anfälla!

Den tid vi tillbringar i rustningskam-

maren måste till, men vi får inte stanna där för evigt. Vi har det! Vi har segern! Vårt utgångsläge är seger! Men vi måste konkretisera det i anfall emot djävulens bålverk; både hedningarnas och den religiösa världens. Ef. 6.

Vi orkar inte stillatigande åse "bögar-nas evangelium" i Guds hus och vi kommer inte att göra det heller. Ecce Homo är droppen...

Barbro Westerholms ande skall inte heller få sväva över vårt lands vilseförda, uppväxande släkte.

Vem har sagt att vi skall stanna upp nu

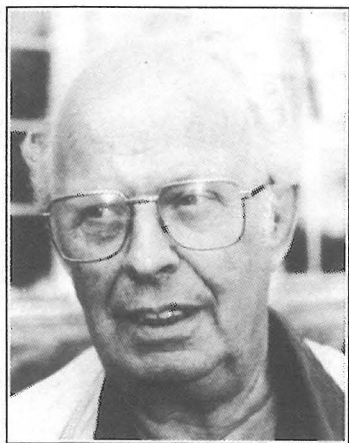

Foto: Tommy Jacobsson

ALLAN LUNDGREN

och bara svälja fiendens triumfer och "gå vidare", som om ingenting hänt?

Det har hänt enorma saker i den andliga världen och vi kan inte uthärda att bara se på förfallet.

Vi måste jaga fienden på flykten och inte skona en enda varelse av filistéerna.

Fienden har stulit, men på sju vägar skall han få fly. Vi orkar inte finna oss i att man hädar Gud vare sig i Uppsala domkyrka eller i pingstkyrkan i Linköping, eller i andra religiösa sammanhang.

Kristenheten i stort sover och har svikit sin gudomliga kallelse att vara världens ljus och jordens salt.

I anpassningen till världen och dess väsende ligger också förföljelse av de egna. Vill man inte tro sanningen är man utlämnad att tro lögnen. Så är den gudomliga lagen.

Det tycks vara på modet att beskylla radikala, brinnande kristna för kärlekslöshet, trångsynthet och bakåtsträveri. Man glömmer att Han som är kärlekens Gud också är vredens och hämnens Gud. Det är bara att börja läsa Bibeln så borde det klarna. Kärlek är hans väsens rätta substans, och orättfärdighet finnes inte i Honom.

Men de som talar om "kärlek" i den tappning de menar, vill i liberalismens namn bara slå ut dörrposterna på den trånga porten. De vill bredda den smala vägen – i kärlekens namn – och sänder gärna efter "AB Vägförbättringar" för att omvandla den törnbeströdda smala stigen till en asfalt-autostrada.

Rock i kyrkan och en förnyad syn på supandet är bara en del av frikyrkornas

nya vidgade syn på hur nära man kan gå världen och ändå vara en kristen. Inträdesbiljetten till himmelen kan gärna bli litet solkig i kanten; huvudsaken att man kommer innanför porten...

Hur nära man kan komma Jesu hjärta blir en andrahandssak för den mångsysslande sekulariserade, vidsynte, moderne och förvärldsligade kristne.

Men Gud blir kräksjuk, enligt Upp. 3:16.

Må vi ta det till oss var och en. Må domen först av allt drabba oss själva, men det fritar oss inte från att förkunna ett radikalt evangelium. Och ett radikalt evangelium saknar strömlinjeformad design. Våra föredömen är Jesus, Johannes Döparen, de gamla profeterna och dagens profeter. Ett exempel: David Wilkerson.

Det är stor oreda i kristenheten idag. Det är så många utbud. Så mycket tal om väckelse. Kommer vi bara dit och dit så har vi väckelse. Man patenterar metoder och tror att vi kan producera väckelse, oavsett metoder.

Vi kallar på stjärnor från Amerika. Vi avundas Pensacola, Toronto och vi ser så ofta till det stora och "de stora". Men Gud kan verka genom de små och få likaväl som genom de stora.

Gud söker ödmjuka och förkrossade hjärtan. Han vill rusta oss för den sista striden och han sörjer säkert över den anpassningsbara, kameleontkristendomen, som är så utbredd.

Må vi inte pruta av en millimeter på Guds Ord i denna sena tid. Må vi prisge våra liv på stridsfältets höjder. Det enda som egentligen är intressant är den brinnande, levande, anfallande, segrande kristendomen.

Om inte våra andliga muskler skall förtvina i religiösa ökenlandskap, så måste vi i ren självbevarelsedrift om inte annat, klä oss i Ef. 6 och sedan med ett gideonitiskt härskri storma fram och inte bara jaga, utan förgöra fienden.

Låt oss behålla segern tills Jesus kommer. Han kommer snart. Trots alla kristnas sovkudde-evangelium. Han kommer ändå. Vaka och bedja är vårt andningshål i en mörk och ondskefull värld, och ätandet av Ordet är vårt dagliga bröd i den kamp vi har att utkämpa emot ondskans andemakter i himlarymderna.

MARANATA - kom Herre Jesus! ■

Förkunnelsen får inte tystna!

Den sista dagen under bokmässan, söndagen den 19 september, avslutades med ett segerrikt maranatomöte.

Syskonen samlas varje vecka och under ett veckoslut besökte Hans Lindelöw från Stockolm gruppen. BARBRO SCHRÖDER sänder här en hälsning från detta tillfälle:

Vad viktigt det är att bli påmind om vad GUDS ORD säger i olika sammanhang då hela vårt nya liv i Honom bygger på att leva "i Ordet".

Här i Göteborg är vi en skara som samlas varje vecka till bön och bibelläsning.

Vilken fest när vi fick samlas i dagarna tre och lyssna till bibelstudier då vi hade besök av Hans Lindelöw från Stockholm!

Temat var bl.a. 2 Tess. 2:1-2. Hur vi ska församlas till Honom; Jesus. Det är högtid när vi ska samlas i Jesu namn. Det finns så mycket högtider och samlingar överallt, men är samlandet omkring Honom? Är Jesus med? Vi ska mötas i samlingsen, men får Han vara med?

Det var ett mycket allvarligt budskap, en förkunnelse som gick till hjärtat för oss alla. Gud må hjälpa oss i denna sena tid då så mycket "fint religiöst" är ute och tassar och vill förvilla Guds barn.

Hur viktigt det är att gå ut till Honom UTANFÖR lägret var även maningen i det vi fick höra.

Vi är tacksamma att det finns förkunnare i denna dag som ej låtit sig tystas.

Det är svårt att redogöra för allt gott man fått i bibelstudierna, det finns liksom kvar i hjärtat och ska vara där och verka fram vad Herren vill.

Glöm ej att be för "eldsvittnena"!

BARBRO SCHRÖDER

REPORTAGE:

ULLA

NÄSHOLM

Det var bokmässan i Göteborg. BMCs monter spraymålades en natt, böcker och kassetter stals.

Utställare och andra upplevde en osäkerhetskänsla inför vad som faktiskt kan hända och de allra flesta såg händelsen som ett angrepp på yttrandefriheten.

BMCs förlagschef, Berno Widén, uttryckte spontant sin reaktion, genom att säga att det som hänt var en seger.

-Frågan om yttrandefriheten måste aktualiseras, eftersom den idag är i farozonen!

-Egentligen är det

Fond: Miljöbild från bokmässan i Göteborg. Ovan t.v: Glada medarbetare i BMCs monter.

Bokmässan igen. Platsen var Göteborg och det hölls återigen mäsas. Den här gången var temat för mässan "bibeln". Givetvis var det då särskilt angeläget för Maranataförsamlingen eller rättare sagt BMC-förlaget att medverka. Biblar, skrifter, tidningar och traktater skulle spridas så att människor skulle få reda på vad bibelordet säger i olika frågor. Och viktigast av allt; hur människan kan bli frälst

och få gemenskap med sin Gud och Skapare genom Jesus Kristus.

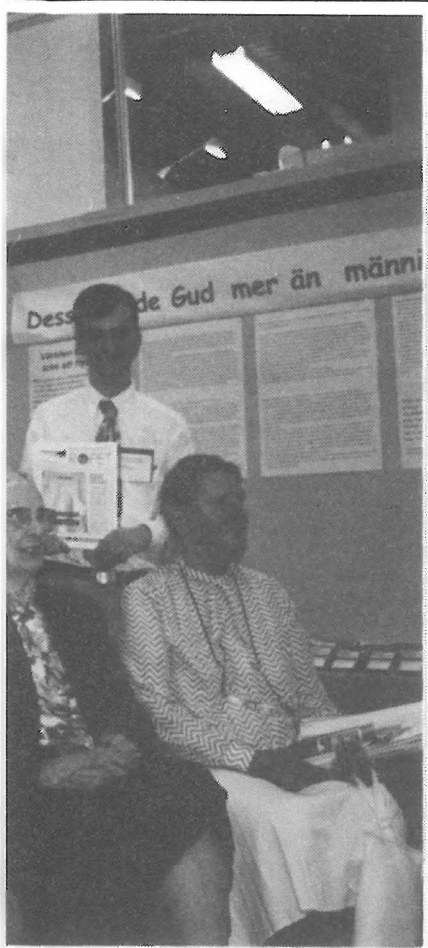
Bokmässan började på torsdag och redan tisdag morgon avgick en bil från Stockholm för att förbereda och göra i ordning montern. Paulus Eliasson och Sebastian Widén skulle med Bertil Fredriksson, som ansvarig för form och färg, få det att se inbjudande och trevligt ut i vår del av mässhallen. Det var mycket

att tänka på - skyltar, färger, penslar och en matta att täcka golvet måste köpas och sedan skulle det målas och göras i ordning. Förberedelserna gick bra och montern blev klar att ta emot människorna. En vas med blommor placerades på bordet i mitten av utrymmet och en skål med godis gjordes tillgänglig för besökarna.

Under fyra dagar var det inrymt 300 olika seminarium

och 1 500 andra aktiviteter. Det var några av de uppgifter som lades fram i presskonferensen som inledde bokmässan. Ungefär 60 personer var samlade i pressrummet. Att mässan växer för varje år fick vi veta. Man arbetar med många samarbetspartners, alla ska ha en plattform att få ut sitt budskap på, poängterades.

Och det var många budskap som förmedlades och

är en seger!

Ovan t.h.: Ett stycke väckelsehistoria presenteras. Bertil Fredriksson visar. Nedan: Jonatan i samspråk med besökare.

mycket av det som framfördes var ganska långt från bibeln. Några påstod att bibeln förstörde eller bröt sönder det som varit tidigare. De kallade sig gudinnor och hade mycket att säga om tillvaron och utvecklingen genom åren, men bibeln sågs som något mycket suspekt.

Så var det ett seminarium som tog upp ett speciellt tema; "Behöver kvinnor en manlig frälsare?" Ann Louise

Eriksson som presenterades som feministteolog tillsammans med biskop Martin Lind samtalade. I viss mån med olika utgångslägen men i bästa samförstånd talade man om detta så "angelägna" ämne. I stort sett hjälptes man åt att smula sönder bibelns tillförlitlighet. Så var i alla fall mitt intryck.

Dagarna gick med många samlingar, seminarier och sammanträffanden. I BMCs

monter arbetade en skara ungdomar. De delade ut skrifter, informationer och tidningar till dem som gick förbi. Många stannade och köpte kassetter eller någon bok.

Det var åtskilliga som undrade vad Maranata var för något och vad de stod för. Aggressivitet och hotelser om att se till att "såna som Maranata inte skulle få finnas på en bokmessa" kom på ett högljutt sätt att framföras.

Andra lyssnade, ställde frågor och det blev genom detta många tillfällen att nå människor med evangelium - att vittna om Jesus Kristus på ett trovärdigt och vardagsnära sätt.

Anonyma författare

På lördag morgon upptäcktes att BMCs monter blivit vandaliserad under natten. Med

Människor samlas vid montern där sabotaget skett. Infällt: Folke Jacobsson och Mikael Eliasson gör polisanmälan.

sprayfärg hade man målat orden "kommando kärlek" över väggen. Böcker och kassetter var stulna det rörde sig om cirka 400 böcker bland annat. Alltsammans hade bara kastats i soporna där det snabbt maldes ner; detta enligt en som städade på morgonen och som undrat över en särskilt tung sopsäck. Han konstaterade senare att det rörde sig om "Vedergäll Babylon" bland annat. Eftersom

stora mängder böcker slängs under mässtdagarna hade han först ingen anledning misstänka att allt inte stod rätt till.

Biblar, böcker och kassetter till ett värde av 25-30 000 kronor stals och maldes troligen ner i papperskvarnen. Kända men anonyma författare och journalister tog på sig skulden. Polis tillkallades och media skrev och människor diskuterade hur något sådant kunde hända.

Mässgeneralen Bertil Falck påpekade för pressen att det var tveksamt om Maranata skulle få mässplats nästa år. "Det är tveksamt om Maranatas säkerhet kan garanteras", menade han enligt GT. Samtidigt som han värnade om yttrandefriheten uttalar han att Maranatas sätt att agera mot homosexuella är ett gränsfall till hets mot folkgrupp. Allt enligt GT.

Tidningen Midnattsropet

ställde frågan till några utställare.

-Hur ser ni på den här händelsen, speciellt i förhållande till yttrandefriheten?

Folket i Bild,
Kjell Martinsson:

Det är avskyvärt, säger han med eftertryck. Sist och slutligen är det ett attentat mot

Sabotage mot yttrandefriheten!

PAULUS ELIASSON

GöteborgsTidningen betar sig både fult och dåligt rent journalistiskt, då man den 22/9 publicerar artikeln "Författare erkänner sabotage" - angående stölden och sabotage på BMC-förlags monter på bok- och biblioteksmässan i Göteborg.

Nästa år är inte Maranata och Berno Widén välkomna till bokmässan. Sektens hets mot homosexuella och förespråkande av barnaga fick "Kommando Kärlek", ett antal kända författare och journalister, att slå sönder deras utställningsmonter under årets mässa. "För dyrt att skydda dem, de får inte komma nästa år" säger mässgeneralen Bertil Falck.

Ja, så säger GT i bildtexten till en bild på Maranatas saboterade monter. Frågan är nu: Har dessa två saker med varandra att göra, att Maranata stoppas och den sk. "hetsen"? Naturligtvis inte. Mässgeneralen säger att det beror på sabotage, inte på åsikterna. Men på detta sätt så tystas, lugnt och bekvämt, obehaglig

opinion. Frågan är om Ordfront, Bonniers eller Nordstedts förlag skulle förbjudas komma till bokmässan, för att de bestulits tidigare. Jag tillåter mig att sätta ett frågetecken i marginalen.

Ytterligare en fråga är: Varför har inte de "kända" journalisterna och författarna gått öppet tillväga. Jo, så här förklarar de själva:

- Visst hade det varit bättre med en öppen konfrontation, men nu blev det så här. Maranata ska inte fritt få uppvigla till barnaga.

Jag tillåter mig än en gång att ifrågasätta sanningshalten. Sanningen är att stölden skedde på natten till lördagen. Då hade BMC:s monter varit i gång redan i två dagar och möjligheten till det som tydligen hade varit bättre var öppen under hela tiden. Hade inte dessa författare och journalister, om de nu är så kända, väckt mer opinion och större trovärdighet om de gått till öppen konfrontation? Och varför erkänner de inte öppet med

yttrandefriheten.

Internationella kvinnoförbundet,
Ingrid Mathisen:

-Det är förfärligt. Beklagligt och förskräckligt. Tycker inte alla det, tillägger hon.

Sveriges Författarförbund, Jane Hallberg-Lindstedt, kort och koncist:

-Förkastligt!

Katolska Media, Sverige,
Patrik Bubicic:

-Hur kan något sådant få ske? Man kan ju inte lämna sina saker, det är ju inte alls bra för mässan. Utställarna måste fundera.

-När det gäller yttrandefriheten är det fel sätt att påverka.

Närmaste granne bland utställarna var Röda Korset.

De ville inte uttala sig.

Vi tillhör de neutrala och vill inte säga något. Egentligen har vi ju inte heller sett hur er monter såg ut efter vad som hänt. (!?)

Svenska Folkbibeln,
Torbjörn Söder:

-Tråkigt att det hände. För vilket budskap man än har och man kan tycka vad man vill om det, men det skall ju vara möjligt att komma fram med sina åsikter. Det var ett både

barnsligt och dumt sätt att göra som man gjorde i er monter.

Almanacksförlaget Burde,
Torsten Hjelm:

-Jag håller med de andra, vi har hört att ni gått runt här och frågar. Oberoende av budskap skall man ha rätt att framföra sina åsikter. Alla har ju samma rätt om det nu inte är något olagligt man har för

sina namn vad de gjort? För trots allt så borde "kända" författare och journalister ha mod att stå för det de gjort och kourage att tillsammans betala det skadestånd som skulle bli aktuellt, och det skulle på detta vis komma upp i en allt klarare dager om de hade några ordentliga argument.

Ytterligare en fråga är: Hade gärningsmännen läst böckerna "Kärleksfull aga eller kränkande misshandel?" och "Låt dig inte skrämmas av homosexmaffian"? Antagligen inte. En av de som stöder attacken, Mian Lodalen, säger nämligen: "Maranata driver en hatkampanj och jämställer homosexuella med pedofiler." och som citerats tidigare av någon "känd" författare: "Maranata ska inte fritt få uppvigla till barnaga." Uppenbarligen har man inte läst böckerna, eftersom dessa anklagelser om hets och uppvigling saknar all grund.

Vad är det som sker då? Jo, det hela är en bekräftelse på det som skrivs om (vilket är ytterligare ett bevis för att gärningsmännen inte läst) - och det mest aktuella exemplet på hur homosexmaffian arbetar för att tysta ner opinionen. Saken är den att om "Kommando Kärlek" gått öppet tillväga och ställt upp i en dialog så hade aldrig BMC blivit förbjudna att komma tillbaka till bokmässan, eftersom det var själva sabotage som skrämd mässgeneralen.

Vi kommer inte låta oss skrämmas av "Kommando Kärlek", utan framföra evangelium om frälsning ifrån synd och laster. Och i slaget om bokmässan så är

Attacken mot Maranata uppmärksammades i pressen.

inte det sista ordet sagt, "Kommando Kärlek" - vilka de än är - ska inte få eliminera demokratin och yttrandefriheten.

Frågorna från bokmässan är än aktuella nu: "Får man lyda Gud mer än människor?" ■

sig. Dessutom blir det ju också en osäkerhetskänsla för utställarna när något sådant händer.

I Nya Dagens monter ville man inte yttra sig. Det fanns ingen ideologiskt ansvarig där, menade den som var i montern och bara var marknadsansvarig. Han hade inte heller någon personlig uppfattning som han ville ge.

Istället ringde MR och tala-

de med chefredaktören på Nya Dagen:

Daniel Grahn:

-Det finns inget försvar för ett sådant förfarande. Vi lever i ett civiliserat samhälle och det finns ingen förståelse för ett sådant handlande. Det demokratiska samhället bygger på yttrandefrihet för olika uppfattningar. Är det inte så är vi tillbaka till en annan form av statsskick. Det är ingen som vill ha det så.

Så slutade bokmässan. Jag tyckte att pulsen var låg men då jämför jag med en bokmässa i Santo Domingo, Dominikanska Republiken för något år sedan. Det blir kanhända något missvisande, men den riktiga stämningen, gnistan eller - varför inte - provokationen saknades i Göteborg.

Många människor visste knappt att det var mässa, trots uppmärksamhet i media. "In-

tellektuell loppmarknad" kallades den av någon krönikör och det var inte alla som hade intresse för sådant.

Med tanke på vad BMCs monter utsattes för, måste man reflektera. Säkerhet är nödvändig och frågan är vad "anonyma författare" står för och hur många de är som vill stoppa oliktänkande.

Yttrandefrihet är ju viktig och det återstår att se vad den är värd i framtiden. ■

I samband med Ecce Homo-utställningen i domkyrkan och sedermera i Riksdagshuset, trycktes och spreds en folder, skriven av Arne Imsen. Nu har en debatt om rätt för homosexuella par att

adoptera barn tagit fart. MR ser det angeläget att påminna om vad Guds Ord och historisk erfarenhet säger om konsekvenserna av perversa levnadsformer

Värre än Sodom

Riksdagens påstående att homosexuell samlevnad är en ur samhällets synpunkt fullt acceptabel form för samlevnad, vittnar om en inkompetens utan historiskt motstycke och ger auktorisation åt en process som slutar i kaotiska revolter och anarki.

Den laglöshet som har riksdagen som sitt främsta språkrör konkretiseras snabbt i perversa handlingar och egocentrerade levnadsformer.

Om vi sanktionerar en levnadsform som skadar barnen, har vi slagit den första spiken i kistan för vår kultur och samhällsordning.

När perversionen upphöjs till norm suddas de naturliga gränserna ut - beträffande livets uppkomst, men också när det gäller respekten för liv och död.

ARNE IMSSEN

Femton år har gått sedan antidiskrimineringslagen antogs av vår riksdag. Tiden har inte stått stilla. Självcensuren har bringat andra medier till tystnad. Den som vill se, upptäcker ganska snart att denna analys, som första gången publicerades då, har blivit historiskt verifierad och är nu mer aktuell än någonsin tidigare - utan att formuleras om eller förtydligas med något tillägg. Det verifieras bland annat av den blasfemiska Ecce Homo-utställningen i domkyrkan och av att repriserna nu publiceras - med risk för samhälleliga repressioner.

DE BIBLISKA TEXTERNA ger fullgoda och helt kategoriska besked om homosexualiteten. De är helt avvisande i Gamla Testamentets skrifter och modifieras eller nyanseras inte på någon punkt eller på något ställe i Nya Testamentets. I det avseendet tycks råda fullständig enhet bland bibelläsare och uttolkare. Den bibliska linjen är helt obruten i sin entydiga förkastelsedom. Det bekräftas på olika sätt av skilda författare från vitt skilda tidsepoker och sammanhang.

Överambitiösa ansatser att underkänna bibeltexternas relevans till aktuella förhållanden är emellertid vanliga. Dessa vanligtvis akademiskt formulerade kon-

klusioner avgränsar med en viss finesse hela problemkomplexet till att utesluta de gälla rituella homosexualitet för kulten. Då blir de intensiva utgjutelserna mot enkönad sexualism i kristendomens urkund mera begripliga och deras allmän-giltighet påtagligt reducerade.

Den deklasseringen rubbar förmodligen avsiktligt bibelns auktoritet såsom tidlös domare över liv, norm- och idealbildningen i alla medmänskliga relationer, och neutraliserar dess korrigerande inflytande till ett exklusivt minimum bortom all verklighet.

Det är emellertid inte bara kristendomen som måste suspenderas för att koppla och sanktionera en så nygamal hednisk exploatering av erotiken. Det är samtidigt ett strupgrepp på skapelsens egen ordning, ett livshotande sabotage mot den gudagivna institution som är ämnad vara människans borg i tiden, gestaltad genom samvaron med mor, far och barn och auktoriserad som suverän familj i den underbara skapelseskildringen:

Och Gud skapade människan till sin avbild, till Guds avbild skapade han henne, till man och kvinna skapade han dem. och Gud välsignade dem; Gud sade till dem: "varen fruktsamma och förökten eder och uppfyllen jorden och lägen den under er".

Den elementära förutsättningen för att ett äktenskap skall kunna etableras är alltid att det finns mänskliga individer av olika kön, som i kärlek och trohet förenar sig med varandra i den klart uttalade avsikten att förbli varandra trogna under alla livets förhållanden till dess döden skiljer dem åt.

"Därför skall en man överge sin fader och sin moder och hålla sig till sin hustru, och de två skall vara ett kött. Vad Gud har sammanfogat får icke någon människa åtskilja".

Så ges äkta makar gudomlig besegling över sitt förbund och får föräldraskapets som naturlig och efterlängtd påföljd, och barnen föds in i den närgemenskap, som är familjen utan medicinska manipulationer och social juridik med krångliga och svårtolkade adoptionsregler.

DEN HOMOSEXUELLA rörelsens krav på legalitet, kräver omvälvande ingrepp i hela lagstiftningen, som helt skamlöst ges legitimitet i trotsiga protester mot påstått förtryck och förföljelse för lika-berättigande och fundamental rättvisa. Samhället måste naturligtvis agera på ett eller annat sätt inför denna alltmer militant formulerade utmaning med pretentiösa krav på att företräda hundratusentals medborgares intressen.

De flesta har accepterat ett homosexuellt beteende, utan att fördenskull äga en genomarbetad livsåskådning eller några etiska normer eller politiska ambitioner. De är helt enkelt mediala exponenter utan ideologisk förankring, exploaterade av en skrupelfri, maktgalen ledarmaffia, vars hemlighållna privata intentioner kolliderar med alla officiella proklamationer och program.

Då samhället, såsom i vårt land och i övriga skandinaviska länder, låter den lagstiftande församlingen bli transportkompani för sådana familjeupplösande krav och väljer att sektorera dessa symptomatiska yttringar till demokratiska utslag av en aktiv opinion i den övriga pluralismen, har det blottat sin urusla beredskap för att med adekvata åtgärder möta en mental och moralisk samhällsfientlig smitta.

Skulle denna hämningslösa rörelse genom samhällets undfallenhet eller miss-

"ETT SAMHÄLLE som frigör och sanktionerar homosexualiteten och upphöjer sådana förhållanden till äktenskap samt initierar det med kyrkans välsignelse är moraliskt bankrutt och har kapitulerat för och underblåsar de krafter vilka torpederar familjen."

riktade stöd verkligen uppnå sina förmåna och högt uppsatta ekonomiska, sociala, politiska och religiösa mål, skulle den genom sin egen inneboende självdestruktion snabbt befria också alla sina egna anhängare från allt normalt och mänskligt samliv och förbränna all hämmande skam till fri framfart för den renodlade egoismens alla dominanta vilddjur.

ETT SAMHÄLLE som frigör och sanktionerar homosexualiteten och upphöjer sådana förhållanden till äktenskap samt initierar det med kyrkans välsignelse är moraliskt bankrutt och har kapitulerat för och underblåsar de krafter vilka torpederar familjen. Det samhället har egentligen genom reträtter passerat alla stadier neråt till den nivå, som markerar punkten för det avgörande straffet för försumlighet, passivitet och resignation - homosexualiteten själv, med alla dess utgreningar och bieffekter. Den låter sig inte längre hejdas, utan den måste utro-

tas genom naturens eget sätt att slå tillbaka.

Den offentligt sanktionerade och organiserade homosexualiteten markerar med sina tydliga signaler det prisgivna samhället. Att de drabbade och besatta skarorna injiceras mod och stolthet för att övervinna sin blötaktighet och hetsas till skamlös lovprisning av sin egen förnedring hör med som känd metod för det brännmärkta systemet, kamp för sina falska frihetsideal, komponerade av förgängelsens, förförelsens och förtappelsens falska profeter.

Homosexualiteten är i alla former och på alla stadier "förnedrande lidelse" och helt oförenligt med allt kristet samliv. Dessutom är de vilseförda i sin organiserade slutfas en tydlig markör om ett obotligt demoraliserat och förlorat samhälle.

DÄRFÖR MÅSTE homosexualiteten bekämpas och inte uppmuntras i sina organiserade stormanlopp mot skydds-

murar, som avgränsar det naturliga från det perversa och bevarar egenart och originalitet i profilerade könskategorier. Men homosexualiteten måste bekämpas för den sociala miljöns och familjens samt individens egen skull.

Detta är inte på något vis kärlekslöshet, hot eller förtryck. Lika litet som kampen mot narkomani, alkoholism, pyromani, kleptomani, nymfomani, pedofili, nekrofil, zoofili och annat elände är inhuman kamp mot medmänniskor, som av en eller annan anledning hamnat och fastnat i träsket. En mycket diffus gudsbild: Du får inte brännmärka spriten, för då hatar och fördömer du samtidigt alkoholisten! Men Gud har gjort klart för oss att Herren Jesus Kristus hatar intensivt och gudomligt. Han hatar orättfärdighet och älskar rättfärdighet. Och därför har Gud, hans Gud smort honom med glädjens olja mer än sina medbröder.

Det är första ledet i ett evangeliskt erbjudande till omvändelse och sann befrielse från de perversiteter egenmäktiga experter nu genom vetenskap, magi och sakrament i stället söker förtrolla till hedervärd moral och normskapande attityder, en befrielse ifrån skuldmedvetenhet för att kunna ostört hänge sig åt synden.

DET PRÄSTERSKAP som förvaltar den kristna trons element för sådana syften, har oåterkalleligt passerat kristendomens utstakade gränser och stadigt placerat sig, sin tjänst och teologi på hedniskt territorium med moderna styggelser utan jämförelse i mänsklighetens hela historia.

Och den kyrka, som blir moderssköte för dessa generationer och fraktioner, är en babylonisk sköka med etablerad status, värd allt det förakt skrymteri och hyckleri kan provocera hos alla kristna med rent uppsåt och ofördärvt sinne.

Kristenhetens fjantaktiga svar på den homosexuella rörelsens anstormning är Sodoms- och Gomorralikt till övertydlighet. Med dess moraliska stöd blir propagandavinsterna för ständigt nya inbryningar i nya skikt väsentliga, och då pastorer, präster och biskopar i missriktat nit står beredda att invitera de demonstrerande skarorna till nattvardsbordet i sin kyrka provoceras den nödvändiga

djävrvheten fram hos de vankelmödiga skarorna.

Dessa har givetvis inte någon tanke eller håg för andebedömning och kan givetvis inte urskilja olika andliga digniteter för att sedan fatta de dolda sammanhangen och placera det nattvardsbord till vilket de bjudits i sitt rätta sammanhang, uppbyggt av Herren i en maktsfär, kodifierad med det avslöjande symbolvärdet sex, sex, sex.

Officianterna förvaltar sakramenten på kristenhetens uppdrag och sträcker sig i sin iver och opportunist långt utanför den apostoliska kristendomens direktiv och mönsterbild. Detta prästerskap förtjänar för detta sitt maktfullkomliga svek och förräderi allt det förakt och allt det hat kärleken till Gud och människan genom Jesus Kristus förmår åstadkomma.

Så befäster då skökoreligiositeten åter sitt avskyvärda uppsåt att genom sina styggelser fördärva hela mänskligheten på jorden. Med bröd och vin, böner och psalmer öppnar detta fallna prästerskap den avgrund, som de med liv och ämbete borde stänga.

Så drar de över hela nationen obeskrivliga lidanden av fysisk, psykisk och religiös karaktär med verkningar närbesläktade det syndrom som nu i virrvarr och skräck plockar en och en av deras dödsdömda nattvardsgäster ur blasfemiska gudstjänst- och livsformer i veritabla rövarnästen.

DET ÄR EN KRISTEN förkunnarens plikt att basunera ut varningssignaler till alla människor med någon homosexuell böjelse, att först och främst för sin egen

och därefter för nästans skull förbli anonym och bearbeta sina svåra personliga problem och lyten långt utanför kretsen av de förklädda vilddjur, som opererar inom den organiserade homosexuella rörelsens hank och stör.

Till alla kristna bör det sägas med eftertrycklig klarhet att inte ens den allra sämsta församlingssamfund någonsin kan bli sämre än den personlighetsupplösande kontakt och gemenskap primitiva eller kultiverade, kommersiellt inriktade eller ideellt verksamma klubbar och homosexgetton erbjuder.

De homosexuella, i medfödda eller tillvanda kategorier, är ständigt jagade, ibland ända in i döden genom sitt livsfientliga självförakt. De är såsom alla andra syndare, vilka inte förstenas i degenererande rättsröta, förföljda av sitt eget skuldbetyngda och ångestladdade samvete. Det är en förföljelse, som ingen antidiskrimineringslag rår på.

En sådan lag är egentligen inte ett skydd för någon homosexuell, utan ett hot mot alla, eftersom den endast slår vakt om hycklarnas och skrymtarnas rättigheter att tysta anklagande profet-röster. Denna lag konserverar endast homosexualiteten och lämnar de homosexuella obefriade i sticket med skuld-känsla eller amputerat samvete.

För synd finns det nämligen inget befriande rättsskydd, utan endast ett renande blod, framsprunget från Guds Lamm på Golgata kors. Lycklig är den som känner sig jagad, ty för en sådan är stegen till detta altare och denna fristad inte många.

Vän, bryt upp till omvändelse för andlig och moralisk befrielse, medan du ännu har tid och möjlighet! Du är efterlyst och väntad av kärlekens Gud! ■

48 sid, pris 50:-
(inkl. porto, Pg 495 46 24-5)

**HOMOSEXUELLT
samliv och adoption.
Vad blir konsekvenserna?**
*Aktuell, informativ skrift av
ARNE IMSEN*

Ny utökad upplaga

BMC-förlag, Box 201 34, 161 02 Bromma

Tel: 08-98 56 83, Fax: 08-98 21 39

Hemsida: <http://maranata.just.nu>

ERÖVRA FRIHETEN...

Forts fr sid 9

Lärjungarna kämpade för rätten att få missionera och predika evangelium. Och deklarerade att myndigheterna inte hade med detta att göra. De hade upplevt vad friheten i Kristus innebar. Hur dyrbar den var. Vi vet att detta ledde fram till ett underbart församlande till Kristus. Det uppstod en stor rörelse i staden. Och inte bara i Jerusalem, utan hela nationen, hela folket blev berört och omskakad av det Jesusliv som församlingen erövrade. Man kom från Galiléen, Samarien och Judéen till Jerusalem för att ryktet gick ut.

I Jerusalem upplevde människor helbräddagörelse. Man kom dragande med halta, lytta och lama. Alla blev botade. Ingen åkte hem därifrån utan att deras sjuka blivit helade. Vilket kraftcentrum! Kraften var så oerhörd så att t.o.m. när Petrus kom gående, skyndade man ut med de sjuka i sängarna, och när hans skugga föll på dem upplevde de helbräddagörelse och hoppade upp. Det räckte med hans skugga. Så mäktigt utgjuten var Guds kraft.

Trons lydnad var upprättad och därför kunde all olydnad näpsas. Gud gjorde genom denna församling kraftgärningar av icke vanligt slag. Och skaror slöt sig till denna lilla flock därför att de såg att vad man predikade blev stadfäst med åtföljande under och tecken. Friheten i Jesus räcker till för alla och envar. För juden, för greken och för Guds församling.

I denna gemenskap ser vi hur klassklyftorna försvinner. Det är fenomenalt hur denna utjämning kommer till stånd. Ingen är rik och ingen är fattig. Vi möter grundtanken genom hela Guds Ords uppenbarelse; nämligen att en utjämning skall komma till stånd. Och så ser vi detta förunderliga att ingen lider nöd. Alla får sin dagliga ranson; nödtorftigt uppehåll.

Tänk vad denna fördelning, den na utjämning medförde för hela detta folk då och generationerna därefter ända fram till idag! I denna lilla gemenskap där Jesus är i centrum och Anden och Ordet verkar kommer en utjämning till stånd. Den fattige får sin del och den rike får kliva ned, han blir avklädd. Vilken frihet! Vilka rötter vi har!

Vi får inte glömma bort och förlora denna rot som tränger ända till apostlarnas undervisning, brödragemenskapen, brödsbrytelsen och bönerna. Man höll fast vid detta. Och församlingen ökade.

Man erövrade något som bodde i Guds hjärta. Och så blev det som bodde i Guds hjärta inte bara ett religiöst tal, utan *Ordet vart kött*. Det var likadant som när Gud handlade med Kristus Jesus. Ordet blev kött. Han sände ingen ängel att försona folkets synd, utan en människas son. "En kropp beredde du åt mig". Det är detta som sker i den dagliga utdelningen. Ordet blir på nytt kött i gemenskapen. Det var ett mäktigt vapen mot alla herrar och namnkunniga personer. Detta var en oerhörd utmaning och manifestation.

Det går inte stoppa Guds folk. Varför? Jo, Guds Ord bär icke bojor! Man försökte sätta dessa apostlagestalter bakom lås och bom. Men Herren förde ut dem igen. Detta är biblisk historia! Och den är oerhörd viktig just nu, därför att många förkunnare man lyssnar till idag har helt kommit bort från sitt ursprung.

Vi måste ständigt återgå till de heliga skrifterna som har sina rötter i apostlarnas undervisning. Guds fria församling har aldrig framsprungit ur någon kyrklig eller katolsk tradition. Detta som skedde i Övre salen var långt innan den etablerade kyrkan började operera.

Varför föll inte Anden i synagogan där översteprästen och de skriftlärde hade sina samlingar? De hade inte varit med Jesus. De stod på behörigt avstånd då han vandrade runt i landet, och hela tiden hackade de på honom. De försökte hitta något att anklaga honom för. Det var deras ärende gentemot Frälsaren.

De som ställer sig på åklagarens sida kan naturligtvis inte vara med i Övre salen och ta emot dessa himmelska upplevelser. Otänkbart. Anden faller inte hur som helst. Den faller inte på människans eget villkor. Den faller där det finns ett försonat hjärta och en håg att uppleva Guds närvaro i nuet. Gud tog ut gräsrotter – fiskare, tullmän, osv. Därför att han fick inte de andra.

Vi kan följa genom historien denna gemenskap, detta folk, deras kamp för friheten i Kristus. Tänk bara i vårt eget land, vilken kamp för evangelium, men

också vilka segrar för Guds rike! Dessa som fått flytta hem till Herren och lagt ner vandringsstaven.

Läs om pionjäreterna! Begrunda vad de stred för! Det var friheten i Kristus Jesus. Friheten att predika, frihet att döpa som Ordet lär, frihet att samlas i hemmen och ha gudstjänster, bönemöten, fira Herrens måltid. De erövrade det som var från begynnelsen. De började studera Ordet och så kom Guds Ande dem till hjälp. De fick syn på vad som stod skrivet. De hörde prästen tala, och invände: Men så här står det ju i Guds Ord! Det där stämmer inte! De fick se något nytt och underbart i bokrullen: *Friheten i Jesus!*

En dörr öppnades. Man var tvungen

att bryta mot gängse föreskrifter och lagar, mänskliga paragrafer som den absolutistiska kyrkan hade dikterat. Man började samlas, och till slut gick det inte kontrollera väckelsen. Konsekvensen blev lidande för dem som var väckta. Men de värnade om samvetsfriden och Ordet. De kämpade med samma frågor som vi måste brottas mot i vår tid. Det finns en lag som står över alla andra lagar. Fienderna försöker kalla oss samhällsomstörtare och menar att vi är kriminella, osv.

Men Gud vill ha ett fritt folk. Vi måste gå ut till Jesus utanför lägret. Var och en måste predikas loss ur detta fruktansvärda religiösa system som finns mitt

ibland oss. Det hjälper inte med dialog när det gäller att bli frälst. Tron kommer inte av dialog, utan tron kommer av predikan och predikan i kraft av Kristi Ord. Och hur skulle predikare kunna komma om de inte blev sända!

Tron kommer av predikan. Vi måste bedja om predikanter och skördearbetare i vårt land, frimodiga vittnen, som predikar Guds Ord. Som träder upp i tid och otid och vågar hävda Guds sanning. Den som ska komma till Gud måste tro att Gud är till och att han lönar dem som söka honom.

Det finns ingen annan frihet än friheten i Kristus. Allt utanför denna dimension är trældom.

Friheten kan inte köpas för pengar. Varje generation måste erövra den. Hur

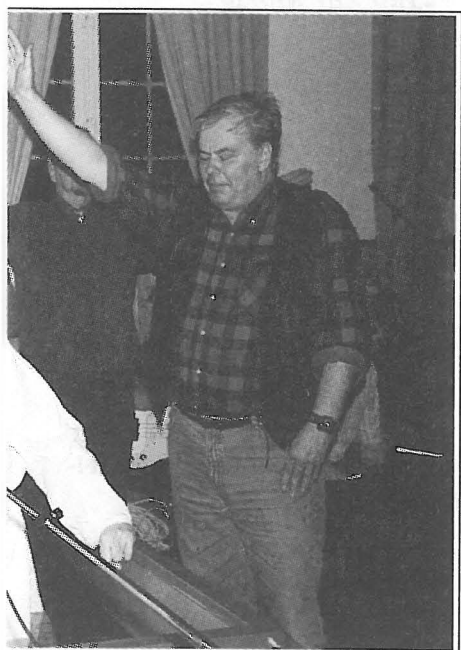

Foto: Tommy Jacobsson

Nyfrälsta Sally Andersson döps av Folke. Sonen Börje Hoff prisar Gud.

viktigt det är att du, unga människa kommer i avskildhet med Jesus! Det är bra med kamrater och vänner, men du måste bli ensam med Jesus för att kunna erövra friheten i honom! Du måste gå in i bönevrån ensam och stänga din dörr och tala ut med Herren om vad han vill med ditt liv. Drag dig inte undan, fly inte, gå inte egna vägar.

Herren vill att vi ska vara original i ändens tid som vågar vara budskapet. Inte bara tala det. Då blir det jordbävning både här och där. Omstörtande verksamhet i andevärlden. Avgudarna detroniseras och människorna hoppar ut i frihet. In i den frihet som endast finns i Jesus Kristus. ■

Vart ska du?

Driven av den största längtan efter livsglädje ilar vi genom vår så korta tillvaro här på jorden. Alla söker efter sitt eget recept att bli lyckliga, och letar efter tillfredsställelse för sitt liv.

Någon dag ska vår livsresa vara slut. Senast då slår sanningens minut för alla. Var jag då på den rätta vägen? Eller var jag på en av de många villovägarna?

Därför är frågan: Vart ska du?

Ateistens väg

Han förtrycker sitt innersta vetande om vår Skapare och ignorerar honom. Varför?

Jo, han vill inte att Gud ska existera.

Esoterikerns väg

För honom är Gud eller Kristus någon opersonlig, kosmisk kraft, som man kan nå genom viss meditationspraktik och när som helst gripa tag i. Han tror på horoskop, lyckobringande föremål, magnetarmband och märker ej hur han steg för steg går i fällan för ockulta krafter.

Den likgiltiges väg

För honom är hälsa, familj, yrke och välstånd det allra viktigaste. Och Gud? O ja, den allsmäktige finns också någonstans i hans tankar. Därför finns ingen tid. Någon gång senare, kanske?!

Men då är det för sent.

Vart ska du?

Alla vägar är villovägar. De är vägar som för till mörker. Enda vägen som skänker evigt liv heter Jesus Kristus. Han talar: "Jag är vägen, sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig." Joh. 14:6.

Han är enda vägen som för till Gud, och syndens problem har Jesus Kristus löst när han tog våra synder på korset.

Dieter Rühl

NAZISTISKA METODER...

Forts fr sid 5

bäst vägledning i mänsklighetens stora frågor tystas ner, finns det inte längre någon som helst möjlighet till frälsning eller hopp för någon människa. Men Gud vakar över sitt ord och låter det gå i fullbordan.

I Jesu undervisning, då han med sådan precision beskriver den yttersta ti-

dens vedermödor, människornas villrådighet och förtvivlan, framställer han också ett hoppets budskap, ett budskap förborgat i honom själv.

Det finns en framkomlig väg även i vår tid. Fly till Jesus, fly för ditt livs skull. Sök ur de rätta källorna för att kunna orientera dig rätt mitt bland detta avfallna släkte.

"Himmel och jord skola förgås, men mina ord skola aldrig förgås."

NU SKA JAG ÄGNA ...

Forts fr sid 3

Och jag sa till Gud: "Det här ska du inte ha gjort för ingenting! Nu ska jag ägna mitt liv åt att tala om att du finns!"

Så började jag rådbråka i huvudet på vilket sätt det skulle gå till. Jag kände bara till ett sätt, och det var att bli präst. Redan tidigt hade jag kommit på kant med allt frikyrkligt. Jag vet inte varför. Det var väl litet på vilket sätt man uttalade Guds namn. Jag tyckte det lät väldigt sirapsaktigt när de frireligiösa sa Jesus.

Jag vet inte om detta var en frälsningsupplevelse, men jag kom i alla fall underfund om att Gud fanns. Så drog jag slutsatsen att eftersom Gud fanns, så måste det vara Bibelns Gud. Och om Gud finns, som det står i min konfirmationsbibel, då måste han också vara övernaturligt mäktig. Är han inte det, så är det inte Gud.

Därför har jag aldrig kunnat förstå varför människor försöker förminska hans makt. Finns Gud, så är det han som har skapat oss och allt annat. Annars är han bara något leksakspåhitt.

Du arbetade ju på ett alkoholisthem i avsikt att komma in på socialhögskolan. Blev det nya planer efter din Gudsupplevelse?

-Ja. Jag jobbade i åtta månader där. Gudsupplevelsen gjorde jag i augusti och jag slutade någon gång i november 1957. Jag riktade in mig på att bli präst. Handlexamen var ju ingenting att ha för ett sådant yrke, och jag försökte börja studera. Men Gud tyckte nog att jag var på tok för omogen, och jag började som söndagsskollärare i Malmö hos en präst som hört talas om att jag gjort denna gudsupplevelse.

Så du vittnade om detta?

-Ja, åtminstone för honom. Och jag berättade det också för mamma som blev alldeles förskräckt.

Började du bedja varje dag, och läsa bibeln?

-Ja, det gjorde jag. Jag har ett fint litet minne. Min föreståndare var kristen dia-

kon. Jag gick till kontoret där jag jobbade på förmiddagarna, och såg antagligen väldigt glad ut. Så tog jag ner ett Nytt Testamente som stod där på hyllan och skrev på en lapp att jag kvitterade ut det som lån. När han kom och såg den, strök han över det jag skrivit, och skrev "får det som gåva". Han tyckte det var roligt.

Jag började läsa Nya Testamentet. Jag ville läsa mycket om Jesus. Jag kände ju honom inte direkt, och var väldigt nyfiken på vad han gjorde. Jag kunde inte så

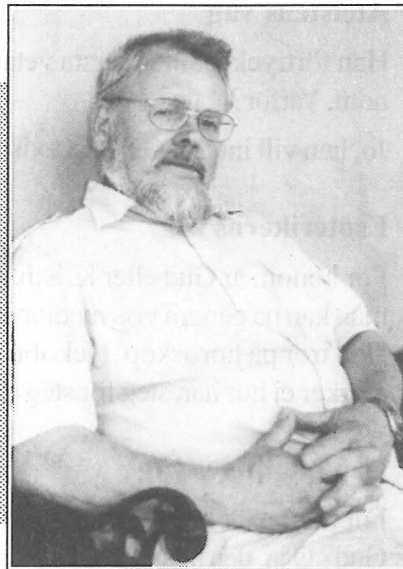

Foto: Thommy Jacobsson

mycket om förlossningen och det. Jag ville veta mera historiskt vad Jesus sagt och gjort. Sen tyckte han att jag behövde lära mig mera....

Var du anställd av kyrkan som söndagsskollärare och fick lön?

-Nej, det var helt ideellt arbete. Jag hade under tiden olika jobb. Jag fick åka till Sigtuna på en söndagsskolläraryrkesutbildning tillsammans med en hel drös ungdomar från hela landet. Där träffade jag även min fru Eva. Vi läste någon sorts grundkurs i teologi. Lyckligtvis var det ännu inte så mycket bibelkritik där.

Vart hamnade ni efter Sigtuna?

-1962 gifte vi oss och bosatte oss i Malmö. Jag fortsatte som söndagsskollärare och fick lära mig handskas med småttingar och försöka inpränta kristendom i dem.

När blev det dags för präst-

utbildningen?

-Jag hade för litet kunskap, och måste söka dispens för att inte behöva läsa alla ämnena. Om man är minst tjugofem år och har jobbat minst fem år praktiskt och efter samtal med stiftets biskop och han kommit underfund med att det fanns viss möjlighet att utbilda vederbörande till präst, så kan man få tillstånd. Så blev det. Jag började läsa på vuxengymnasiet de ämnen jag saknade för studenten, och läste sedan på Lunds universitet.

-Jag har aldrig kunnat förstå varför människor försöker förminska Guds makt. Finns Gud, så är det han som har skapat oss och allt annat.

Du hade bekymmer med bibelkritiken?

-Ja, men jag har alltid trott enkelt och barnsligt som det står i Bibeln.

Ledde det till konflikter?

-Ja, jag minns att jag skrev till tre biskopar för att få utrett en sak om dopet. Jag förstod i och för sig att jag skulle få prästerliga svar, men jag tänkte att de var i alla fall lärda. Jag skrev till Giertz, Aulen och Nygren. Alltså mycket höga och ansedda namn. Giertz var väl nästan Sveriges siste riktige biskop. Gärtner också. Sen är det bara skräp, tycker jag.

Giertz har väl räknats som en mycket bibeltrogen biskop?

-Ja, det var en märklig man. Han blev biskop från att ha varit komminister.

Sen kommer man in på det där med kvinnliga präster. Jag blev aldrig övertygad om att det skulle bara vara en ord-

ningsfråga. Jag var osäker. Nu är jag ju befriad från att å tjänstens vägnar tvingas tycka något.

Hur många år arbetade du som präst?
24 år.

Då har vi ju den här ämbetsmannasynen, hierarkin. Du säger att du alltid trott barnsligt och enkelt på Bibeln. Hade du aldrig några reflexioner om att det inte står någonting i Bibeln om prästskrudar, exempelvis?

-På grund av konflikten om kvinnliga präster kom jag in i AKF, en arbetsgemenskap inom kyrklig förnyelse, man skulle kunna kalla det en högkyrklig sekt. Där firar man nattvarden med en massa gymnastik, gestikulerande, kyssar hit och dit, falla på knä, osv. Det trivdes jag inte med. Min tanke var att få komma till en biblisk plattform, det var ju det jag ville. Men så fick jag det här istället. Jag sökte efter något i stil med Maranata fastän jag inte visste det.

Det finns ju lågkyrkliga falanger?

-Ja, visst fanns det, men de predikade ibland så uselt. På sina ställen var det inte teologiskt riktigt. Varken ur kyrklig eller kristen synpunkt.

Var tjänstgjorde du mest som präst?

-Jag tjänstgjorde fem år i Lunds stift, i Uppsala stift i sju år, i Luleå stift och sedan igen Uppsala.

Dina kriser när det gällde att hitta en enkel biblisk församlingstillhörighet ledde inte till något du fann riktigt. Uppe i Luleå, där finns det ju en hel del lågkyrkligt. Lestadianer osv?

-Där blev jag så hårt hållen. Där tilläts inga utflykter. Det var väl bara EFS, och de svansade ju bara efter prästerna.

Egentligen trivdes du inte i din prästroll?

-Om man ska kunna påverka en församling, måste man vara kyrkoherde. Det var jag sammanlagt i 12 år. I Västra Ed i Småland och Bergby i Gästrikland. Fick

mycket motstånd. Jag lärde mina konfirmander en sorts frälsningsbön. Det var en ganska mekanisk "eftersägningsbön", så det skedde väl aldrig värst mycket. Deras hjärtan var inte med, de hade ingen nöd för sina synder.

Undervisade du om att man måste födas på nytt?

-Ja, så gott jag kunde, och för det mesta i smyg.

Är det inte svårt att undervisa om pånyttfödelse om man har en barndopsteologi?

-Jo, det är omöjligt. Därför måste man alltid smygga in moment i predikningarna där man jämför ungdomar som har döpts. Så får man överlämna åt församlingen att tycka själva.

Om du kände att du var tvungen smygga med detta – då kände du dig oärlig?

-Ja, det gjorde jag. Jag visste inte hur jag skulle bära mig åt. Jag brottades ständigt med dopfrågan. Då jag var kyrkoherde i Västra Ed i Småland åkte jag till

Det gick alltså rykten om hans "smygdop"?

-Javisst. Och jag tänkte: Hellre det än inget alls! Jag visste att det fanns präster som redan döpts offentligt och då naturligtvis var tvungna sluta sin tjänst. Jag skrev ett brev till Stanley Sjöberg. Vi åkte sedan till Citykyrkan i Stockholm, där Stanley Sjöberg var pastor. Ett par systor i församlingen där fick vara vittnen.

Hur upplevde du detta dop?

-Det var som om jag äntligen var döpt.

Gick du nästa söndag upp på predikstolen och talade om vad du varit med om?

-Nej, jag var rädd att förlora min tjänst!

Men hur kunde det då vara någon glädje med detta? Och vad sa du till konfirmanderna?

-Det var väldigt svårt att klara av det här. Jag läste för dem ur Luthers lilla katekes och så ur Apostlagärningarna i Bibeln. Så sa jag: Nu har ni hört båda delarna...

-Jag minns att jag skrev till tre biskopar, Giertz, Aulen och Nygren för att få utrett en sak om dopet. Jag tänkte att de var i alla fall lärda...

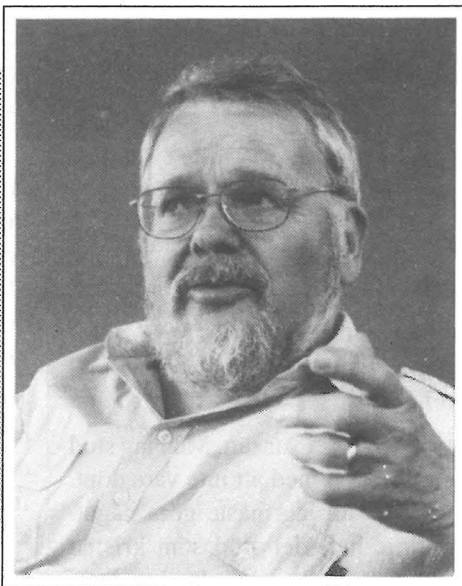

Foto: Thommy Jacobsson

Eriksdalshallen och lyssnade till Ulf Ekman. I början tog jag ganska mycket intryck av vad han sade. Det verkade bibliskt. Jag var osäker på vissa saker. Så kom också Stanley Sjöberg dit och predikade. Jag hade hört talas om att Stanley Sjöberg döpte folk.

Blev det då debatt om dopet?

-Den enda debatt som blev ibland var om någon hade släktingar eller vänner som var pingstvännar. I regel återopades föräldraauktoriteten. Ingen egen uppfattning. Men visst var det svårt...

►
Var det ingen av dina kolleger eller i församlingen som fick reda på att du döpt dig?

-Nej, det höll jag hemligt. Men de märkte naturligtvis att jag blivit kristen.

Menar du att det är väldigt få som är avgjort troende av prästerna?

-De flesta är nog ärliga och tror att de är kristna. Men ingen människa vågar under ämbetsstrycket säga något till någon annan. Så fort man säger något – det är ungefär som i katolska kyrkan, fast kanske mildare....

Nog måste du ha brottats oerhört med just ämbetsstrycket?

-Jovisst! Dels handlade det om lönegrader. En person var administrativ samordnare. Det var kyrkoherden då. Han var chefen. Men kyrkoherden har en otrolig arbetsbörda, som nästan omöjliggör praktisk kristendom. Att vara kyrkoherde eller komminister under en hård kyrkoherde är hemskt. Man hinner knappt läsa bibeln eller förbereda en predikan.

Vad fick dig att ta ut förtida pension?

-Jag stod inte ut med dubbellivet längre.

Du kallar det ett dubbelliv?

-Ja, det är ett dubbelliv att vara både barndöpare och kristen på en gång.

Dessutom tog du avstånd från barndopet genom att gå och döpa dig – men i smyg!

-Jag tyckte inte det var rätt. Men jag stod inte ut inför Gud med att inte vara döpt. Så jag tyckte att jag måste göra något. Jag har inte haft det stöd som kristna syskon kan ge med ett råd. Jag har dessutom alltid haft väldigt knapert. Jag hade ett stort lån

Nu har jag gått i pension, så ingen kan avsätta mig längre. Nu ska jag också begära avsked från prästämbetet, och även lämna Svenska Kyrkan.

Har du en klar motivering för detta?

-Ja, dels dopfrågan och även bibelkritiken.

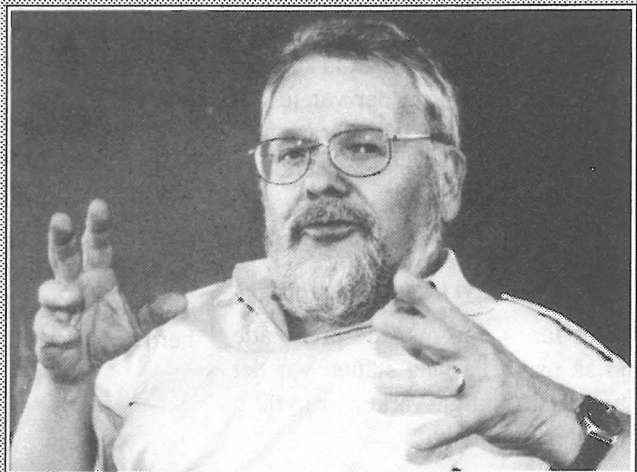
Är det med en känsla av bitterhet du lämnar Svenska Kyrkan?

-Nej, men jag skulle gärna vilja träffa mina ämbetskamrater – anonymt – och prata med dem. De har ju fortfarande detta tryck över sig.

Du ömmar för dem?

-Ja, det gör jag. Det är många som lider och egentligen längtar efter att tjäna Gud.

-Efterhand har jag förstått att ekumeniken är en medveten krok som lagts ut för att fånga oss. Men det har jag inte insett förrän på senare tid.

Hur ser du på den ekumeniska utvecklingen, som dessutom blir allt mera synkretistisk. Det är ju inte bara de olika kristna falangerna som enas, man har ju också dialog med muslimer.

-Det är ju helt befängt. Som kristen kan man ju inte sitta vid samma bord och dricka ur samma kalk som människor från andra religioner. Från början trodde jag att ekumenik var något väldigt fint. Det framställdes ungefär som "kom över och hjälp oss i den andra båten". Då var alla bröder och fiskade i samma vatten och hade samma Herre.

Efterhand har jag förstått att ekumeniken är en medveten krok som lagts ut för att fånga oss. Men det har jag inte insett förrän på senare tid.

Du menar att det är en manipulation – för att fånga oss till vad?

-Vi ska via påven lyda under fienden. Har jag uttryckt mig någorlunda klart?

Det måste man säga!

Broder Rolf Wahlgren åkte hem från sommarkonferensen och satte i verket vad han deklarerat i intervjun: Begärde avsked från sitt ämbete i Svenska kyrkan, och har även utträtt som medlem.

Han erbjöd sig också att översätta boken "Vedergäll Babylon" av Arne Imsen till engelska, ett stort arbete som han fullföljde på en månad! När disketten med

översättningen kom, hade vår broder som avslutning gjort en kommentar, som vi här förmedlar till MR:s läsare:

Ett stort postumt tack till broder Arne för denna omskakande bok, inte minst omskakande eftersom jag själv i denna stund ännu har kvar prästämbetet men har skrivit till biskopen att jag vill bli skild därifrån.

Nu är broder Rolf Wahlgren skild från den lutherska statskyrkans prästämbete och har även lämnat statskyrkan som medlem. Han delar gemenskap med en grupp troende systrar och bröder i ett allmänt prästerskap.

Det är underbart att Guds Ord får framgång, så att även en präst blir lydig och tror! (Apg. 6:7) ■

DOPET I BIBELNS...

Forts fr: sid 11

Det bibliska dopets bekämpande.

Fastän de kristna familjerna i alla det romerska rikets delar ännu en lång tid fasthöll vid att vänta med dopet tills myndighetsåldern hade uppnåtts, så kom dock äntligen under århundradenas lopp barn-dopet till allmän användning.

De vidskepliga och magiska föreställningarna, som förknippades med sakramenten, barndopets förordande av ledande män, de statliga myndigheternas önskan att endast hava kristna undersåtar och att slippa hava hedningar inom rikets gränser – allt detta var utomordentligt gynnsamt för barndopets införande i den katolska kyrkan. Ju mindre man i denna tid fäste avseende vid den personliga trosupplevelsen och vid frivillig självavgörelse, och ju mer den föreställningen fick rum, att pånyttfödelsen förmedlades genom yttre handlingar, desto mer självfallet blev det, att utföra dessa handlingar så tidigt som möjligt. - - -

Sedan kristendomen hade blivit statsreligion och kyrkans organisation samt dennas "sanna lära" hade ställts under statens beskydd, ansågs varje avvikelse från statskulten och varje fri sammanlutning av likasinnade vara ett politiskt brott. Resultatet måste nödvändigtvis bli förföljelse av dem, som fasthöll vid den enkla bibliska formen.

Dopfrågan – en kyrkofråga

(Dopserien nr. 5)

I de under århundraden pågående striderna emellan kyrkorna och de troendes fria församlingar var det alltid fråga om huruvida det är berättigat att bilda självständiga församlingar efter bibliskt mönster. Dopet var ingalunda den enda tvistefrågan, och hade icke ens någon framskjuten plats i diskussionen.

Den som studerar t.ex. waldensernas, de böhmiska brödernas, de medeltida döparnas, mennoniternas och alla besläktade riktningars historia, skall snart nog frånga den mycket allmänna missuppfattningen, att det i dessa strider endast eller i främsta rummet var fråga om dopet. Frågan var alltid: *Statskyrka eller församling av troende?*

Dopet var alltid en kyrkofråga. Det är

så även i dag. *Därför att vi har en kyrkofråga, har vi en dopfråga.* Dopfrågan leder till kyrkofrågan, och så ofta någon blir tveksam i fråga om folkkyrkans berättigande, stöter han på dopfrågan.

Om icke dopfrågan och kyrkofrågan stode i så oupplöslig förbindelse med varandra, om icke genomförandet av de troendes dop innehölle ett principiellt avvisande av all slags folk- eller statskyrka, så skulle helt säkert icke från kyrkligt håll göras så mycket väsen av barndopet, och icke med sådan avsky och rädsla talas om "vederdöpare" och "baptister".

Eljest kan ju statskyrkan fördraga ofantligt mycket. Den fördrager att kristusförnekare ifrån predikstolen förkunna sin otro för folket, att alla under förnekas, att den Heliga Skrift betraktas som en mänsklig bok och att kyrkans grundsatser, såsom de är fastställda i bekännelseskriterierna, angripas. Men *ett* kan den icke fördraga, en sak bringar varje kyrkans tjänare ur fattningen: om det kyrkliga barndopet icke längre erkännes, om någon förklarar att han har blivit troende och att han enligt Herrens befallning vill låta döpa sig.

Varför? Därför att på detta sätt statskyrkan själv utsättes för fara; därför att dopfrågan är en kyrkofråga. Så kallar A. v. Oettingen (Dorpat) barndopet en "*articulus stantis et cadentis ecclesiae*", d.v.s. en grundsat, med vilken folkkyrkan står eller faller. Det är sant. Och endast ifrån denna synpunkt sedd kan den viktiga frågan om barndop eller dop av troende uppfattas och lösas på rätt sätt.

Det bibliska dopets betydelse för vår tid (Dopserien nr. 6)

Det kommer nog att dröja länge, innan tolerans i religiösa frågor blir allmänt praktiserad hos alla statliga och kyrkliga myndigheter. Än i dag betraktas i allmänhet alla, som skiljer sig från statskyrkan, som "sekterska" och varje fri sammanlutning kallas för en sekt. Denna åsikt kommer säkerligen att länge överleva även en officiell skilsmässa mellan stat och kyrka. - - -

Statskyrkan tillåter sina medlemmar mycket, nästan allting. Den bevisar även

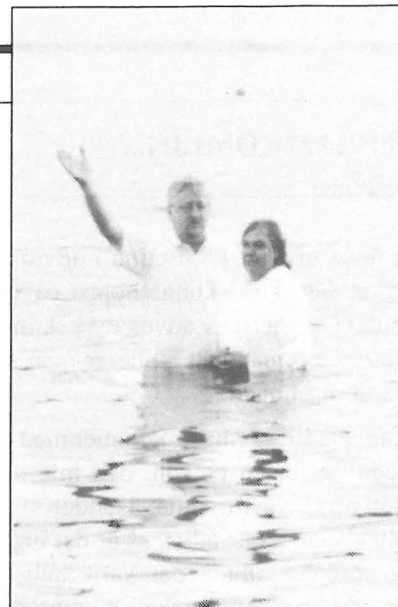

Foto: Thommy Jacobsson

Dop i Mälaren sommaren 1999.

gentemot de moderna separatistiska rörelsena mycket tålamod och stor anpassningsförmåga. Men ett kan den icke tåla eller tillåta: de troendes dop. Ty detta dop är för dem en förkastelsedom över statskyrkans och folkkyrkans grundprincip, det förnekar dessa kyrkosystems existensberättigande över huvud taget. - - -

Barndop och "massnattvard" utsudda motsatser mellan troende och icke-troende, mellan församling och värld. Därför är det ett oeftergivligt krav, att alla, som vill göra allvar av de bibliska församlingsföreskrifterna, förkasta den kyrkliga sakramentspraktiken.

Allt detta kommer till uttryck genom de troendes dop: De obibliska kyrkosystemen förkastas och man förklarar sig villig att medverka till återinförandet av en biblisk församlingsordning bland de troende. I somliga fall betyder detta steg ännu mera. Hur ofta blir icke troende, som låter döpa sig, missförstådda av andra troende! Hur ofta drar sig icke vänner och medarbetare ifrån dem!

Hur ofta bereder icke släkt och vänner dem de största svårigheterna! I sådana fall visar det sig, om vi är villiga att för Kristi skull akta som förlust allt som var oss en vinst, om vi äro beredda att för Kristi skull lida allt, hellre än att vi av människofruktan eller för att behaga människor försöker göra korsets smala väg något litet bredare och bekvämare.

Vår tid behöver människor, som samvetsgrant under ihärdig bön studerar Guds ord, och vars enda längtan är att till varje pris vara lydiga den kunskap om sanningen de på detta sätt får. Guds vilja framför allt! ■

EN FRAMKOMLIG...

Forts fr sid 7

det finns mycket korruption i advokatkretsar. Jag skulle kunna hoppa på vilken del som helst av advokatyret, men på ett eller annat sätt så litar man sig med korruptionen.

Om jag, till exempel, kommer med en utredning för en person, och inte kan "motiviera" varför rättsväsendet skall hjälpa just det här fallet, så är det ingen som uppmärksammar det. Varje ämbetsman väntar på att du skall komma och ge just dem någonting.

Den här korruptionen blir ju på bekostnad av den enskilde. Man dömer i förväg. Till exempel - en person anförtror mig ett ärende. Det första jag borde göra är att överlämna det till domaren, som skall ta hand om det, men då får jag finna mig i att ge honom ett kuvert med en liten "uppmuntran". Om inte, så stannar utredningen där. Man måste muta sig fram! Som kristen kan jag inte engagera mig i en sådan hantering.

Vi vet att du alltid har ömmat för de utlämnade, nödlidande barnen. Nog har du, trots allt, möjlighet att just på grund av din utbildning hjälpa dem på ett speciellt sätt?

-Föräldrarna ger mig sitt förtroende när de ser att jag har kapacitet att arbeta med barnen, och jag känner mig glad att få arbeta på det här sättet för Gud.

Berno:

-Egentligen, om vi ser ut över vår värld i dag, så ligger ju Dominikanska Republiken på en liten ö. Det finns cirka åtta miljoner invånare i landet i dag, och vi har ju långt ifrån nått alla dessa människor. När man ser allting som sker utöver vår jord av katastrofer och lidande, kan man undra vad en sådan här liten insats egentligen kan göra för skillnad.

Vi talar om en skola med arton barn, ett fängelsearbete mot alla odds... Men det har verkligen betydelse allt som görs genom våra vänner, speciellt i Victoria-fängelset, där man nu har cirka tre tusen fångar, varav de flesta lider orättfärdigt. Det görs enorma insatser, men

ändå, om man tittar ut över hela vår jord, så ser det ut som att det egentligen inte finns något hopp.

Jag tror att vi många gånger stirrar oss blinda på de övermåttan stora problemen, vilket gör oss helt apatiska - vad kan mina små insatser egentligen göra? Vi ser svårigheterna torna upp sig som stora berg och står där som små stoftkorn, helt vanmäktiga. Hur skall vi kunna förändra förhållandena? Men det här är ett verk som är fött av Gud.

Gud har tagit ut sina redskap, och vi har sett under de här åren som missionsarbetet har pågått i Dominikanska Republiken hur Gud hela tiden har visat sin omsorg. Människor har fått tillbaka sitt människovärde, blivit förvandlade och fått hjälp på olika sätt.

Det har lett till frälsning och dopförrättningar, det har lett till att små missionscenter växt upp, som kanske inte har varit så välorganiserade, men spontant sammanfogade och fungerande på olika platser. Det är bevis på att evangelium är en Guds kraft.

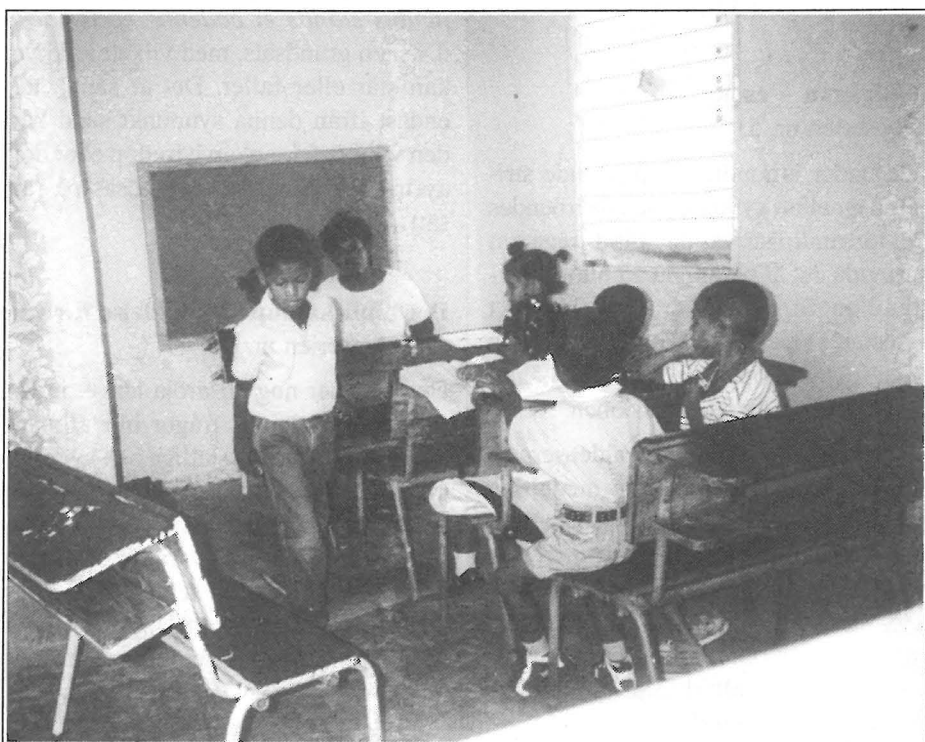
Det som är stort i världen är en stygelse inför Gud. Men det som ingenting var, det utvalde Gud, och det gör han bruk av. Vi får vara med och tjäna Gud såsom käril, som redskap för honom.

Vid mitt senaste besök i Dominikanska Republiken fick jag se hur syskonen som arbetar där ger ut sig själva. Jag tänker på vår syster, missionsläkaren Doris, som arbetar nästan dag och natt för att hjälpa alla dessa sjuka människor som finns där, människor som bär på olika lidanden. Hon har en oerhörd förmåga att söka upp människor, som ingen annan skulle tänka på att ta hand om.

Vi kan även nämna området Las Palmas, där vi varje lördag har läkarmottagning och möte. Där bor syskon som är en frukt av vårt missionsarbete. De har öppnat sina hem för möten och för att ta emot doktorn när hon kommer och för att kunna ha bibelstudier.

Vi är redskap som får praktisera och förkroppsliga någonting som Gud har visat, någonting som är fött. Det är mycket viktigt att vi är levande, att vi lär oss att förstå vad som är Guds vilja, så vi kan höra Guds röst. Det gäller att kunna urskilja allt som sker här i tiden.

Jag tänker på katastrofen i Turkiet nu nyligen, den här fruktansvärda händelsen när tio tusentals människor förlorade livet, och över två hundra tusen har blivit hemlösa. Detta manar oss, som Guds folk, till framför allt förbön, men även till offer och olika sorters insatser. Man har forskat omkring detta med jord-

Belkys omgiven av sina skolelever.

Foto: Ulla Näsholm

bävningar, men inte kunnat komma fram till hur man skall kunna förhindra eller förutse en sådan katastrof. Man vet att vissa platser är särskilt utsatta, men när olyckan inträffar, då står människan där – överrumplad.

Jesus lyfter i sin undervisning fram fåglarna

- Sen på fåglarna under himmelen, de så icke, ej heller skörda de, ej heller samla de in i lador, och likväl föder eder himmelske Fader dem. Ären I icke mycket mer än de?

Jag läser den här versen och tänker på vår uppgift här i tiden. Vi har egentligen inget intresse av att samla in någonting i lador, utan vi är här som pilgrimer, gäster, främlingar, för att ge ut, ge ut och göra allt vi kan för att presentera evangelium och bistå den nödställda.

Det finns en hemlighet här, för att återknyta till jordbävningen, om man tänker hur det fungerar i naturen. Innan en sådan här katastrof äger rum, tystnar fågelsången. Fåglarna har alltså organ som kan känna, förnimma, att nu är det en katastrof på gång. Där har vi som församling en oerhörd tillgång genom att vara ledda av Guds Ande för att nå till olika platser.

Vi ser hur Gud har öppnat för arbetet i Dominikanska Republiken. Vi har ibland kommit till platser där vi mött människor, som har varit på gränsen till att ta sina egna liv, men så har vi genom Guds förunderliga vägledning nått dem. Detta kan inte organiseras, utan det är någonting som Gud leder.

Sen på fåglarna under himmelen - det speglar mycket av arbetet i Dominikanska Republiken.

Vi får sända hem våra vänner som har varit på besök hos oss i sommar och deltagit i det här programmet. De skall arbeta vidare. De har en innerlig längtan att ytterligare få förverkliga evangelium, att få praktisera den urkristna modellen, mönsterbilden som vi har i Nya Testamentet.

Jag tror att vägen är framkomlig. Det är oerhörda utmaningar, behoven är oändliga, vi är begränsade, men Gud är den som har all makt och vi har gång på gång sett hur Han gör under. Vi får fortsätta att se framåt och arbeta för Honom! ■

Musikkassetter

NY KASSETT!

Sjungen syskon under vägen!

MARANATASÅNGARNA SJUNGER

Solo-, duett-, och församlingssång.

Övriga musikkassetter från BMC:

Liveinspelade konferenssånger:

- ☐ Vi ska se honom på skyarna!
- ☐ Himlen jublar!
- ☐ Den dubbla strömmen!
- ☐ Om du frågar om min glädje...
- ☐ Jesus förlöste min själ! Solo-, duett- och församlingssång
- ☐ Sjungen Hallelujasång! Pilgrimsskolans barn sjunger
- ☐ He's all I need! Nixon Issangya sjunger
- ☐ Jesus kommer! Arne Imsen sjunger med församlingen

**Sång-
kassetter
30:-**

Urval från bibelveckornas möten, okt. '99

Lö 991009

- ☐ 19.00 Väckelsemöte. Doris Diaz, Kjell Roos, m.fl. Folke Jacobsson leder.

Sö 991010

- ☐ 11.00 Hans Lindelöw förkunnar
- ☐ 18.00 Väckelsemöte Ulla Näsholm, Tage Johansson, Kjell Roos m. fl.

Ti 991012

- ☐ 19.00 Apostlagärningar. F Jacobsson

On 991013

- ☐ 12.00 Genom tron. Nixon Issangya
- ☐ 19.00 Dopet. Nixon Issangya.

To 991014

- ☐ 12.00 Ordets kraft. Tage Nilsson
- ☐ 19.00 Vårt framtidshopp. Tage Nilsson

Fr 991015

- ☐ 12.00 Andlig krigsföring. Kjell Roos.

Lö 991016

- ☐ 19.00 Väckelsemöte. Mikael Eliasson, Kjell Roos, m. fl. Berno Widén leder.

Sö 991017

- ☐ 11.00 Folke Jacobsson förkunnar.
- ☐ 18.00 Väckelsemöte. Gertrud Johansson, Barbro Schröder, Nixon Issangya m.fl.

Ti 991019

- ☐ 12.00 Guds plan. Tage Johansson
- ☐ 19.00 Ändetidens strapatser. Folke Jacobsson

On 991020

- ☐ 12.00 Kristus, vår lag. Hans Lindelöw.
- ☐ 19.00 Gideon. Stina Fridolfsson

To 991021

- ☐ 12.00 Kristus, vår lag. Hans Lindelöw

Fr 991022

- ☐ 12.00 Kristus, vår lag. Hans Lindelöw
- ☐ 18.00 Kampen för det bibliska dopet.. Berno Widén.

10:-/kass

Adress

Bällsta Media Center

BOX 201 34

161 02 BROMMA

Tel: 08-98 56 83

Fax: 08-98 21 39

E-mail: maranata.stockholm@crossnet.se

**Välkommen med
din gåva till
litteratur-
missionen!
Pg 495 46 24 - 25**

Välsignad den dag

Nr 88 i Särilaregn

Nr 37

VÄLSIGNAT

Text och mel. A.W.

1. Väl - sig - nad den dag då jag läm - nat i frälsa - rens
 2. Väl - sig - nad den dag då jag sänk - tes så vit - klädd i
 3. Väl - sig - nad den dag när som An - den, så här - ligt från
 4. Väl - sig - nad den dag då det kläm - tas till bröllop där

hän - der min själ. Jag gömt mig i klip - pan som
 dop - vatt - net ner. Då syn - dig le - ka - men för -
 him - me - len föll. Då lös - tes de sjs - ta av
 hem - ma hos Gud. Då jag i - från jor - den skall

räm - nat och där han mig skyddar så väl. Han
 dränk - tes att al - drig få upp - sti - ga mer. Av
 ban - den, som än - nu mig snärj - de och höll. Han
 häm - tas, att krö - nas till ko - nung - ens brud. Här

mörk - ret i hjär - tat har sking - rat och
 kär - lek till Kris - tus jag tving - ats att
 bu - rit mig när jag har dig - nat mig
 ne - re jag of - ta för - ring - ats, och

him - len nu strå - lar så klar. Ja, det är i san - ning väl -
 läm - na allt världsligt jag bar. Men det var i san - ning väl -
 trös - tat när sorg - sen jag var. Ja, det är i san - ning väl -
 hå - nats för frälsningens skull. Men det blir i san - ning väl -

sig - nat Att ä - ga i himlen sin far.
 sig - nat, ty fri - den i hjär - tat blev kvar.
 sig - nat, att jag en led - sa - ga - re har.
 sig - nat, att vand - ra på ga - tor av guld.